BOROVÁČEK

ČASOPIS DĚTÍ ZÁKLADNÍ ŠKOLY BOROVSKÉHO V KARVINÉ

Červen 2025

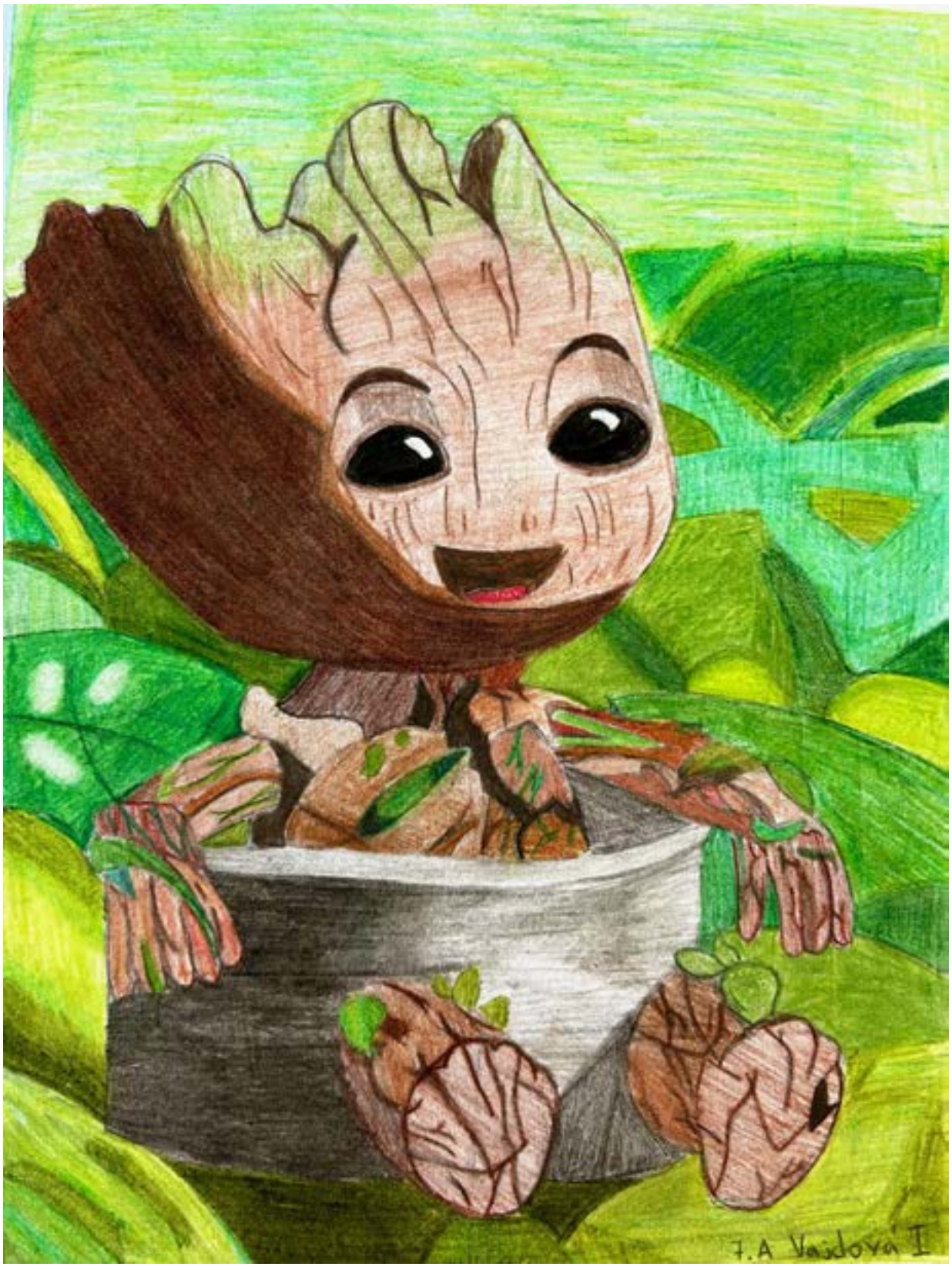

Naši skvělí prvňáčci!

EMILIE JELÍNKOVÁ 1.A

1. Vyluští tajenku.

Tajenka:

VESELÉ VELIKONOCE

2. Vybarvi a dokresli.

HLAVOLÁMKY

JMÉNO: FILIP KVĚTKO 1.A

1. KOLOBĚŽKA

2. SOKOL

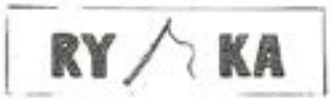

3. RYBIČKA

4. PARUKA

5. KROKODÝL

VIKTORKA MONTOVIČOVÁ 1.A

1. Vyluští tajenku.

Tajenka:

VESELÉ VELIKONOCE

2. Vybarvi a dokresli.

HLAVOLÁMKY

JMÉNO: LILIEN ŠEMBERKOVÁ 1.A

1. KOLOBĚŽKA

2. SOKOL

3. RYBIČKA

4. PARUKA

5. KROKODÝL

KLÁRKA SOBOLOVÁ
1.A

ROZÁRKA NOVROTKOVÁ 1.A

LILIANA GROBELNÁ
1.A

MATYÁŠ GAJDUŠEK
1.A

Míša Kulička

Na pasece ležel KRÁLÍČEK.

Docela blízko zapraskaly VĚTVIČKY.

Králíček zmizel v BOROVICÍ.

Nebyl to však medvěd, byl to jen MIŠA KULIČKA.

TŘI PRASÁTKA
NIF, NŮF A NÁF

Táňa Anlauf

Jsme prvňáčci.
Máme plno
kamarádů.

ADAM SZUSZIK

Jsme prvňáčci 1.B
Máme plno kamarádů.

ANIČKA MĚSÍČKOVÁ

Jsme 1.B Máme
plno kamarádů.

Jsme 1.B LOTA
Máme plno
kamarádů.

FILIP KONDZIOLKA

Jsme prvňáci.
Máme plno kamarádů

PÍSANKA 2 DÍL

VERONIKA PREČKOVA

Jsme prvňáci.
Máme plno kamarádů.

VELIKONOCE

RADA POLAK

Jsme prvňáci.
Máme plno
kamarádů.

DAVID SEDLÍK

Jsme prvňáci 1.B.
Máme plno kamarádů

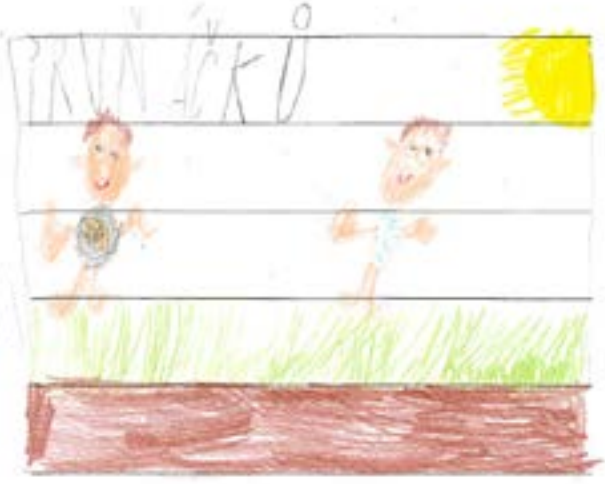

ADAM VAJEK

Jsme 1.B
Máme plno
kamarádů.

ADAM SZUŚCIK

SALMA
FREIHAT

TOBIAS MOLNÁR

KRISTÝNA KONÁRSKÁ

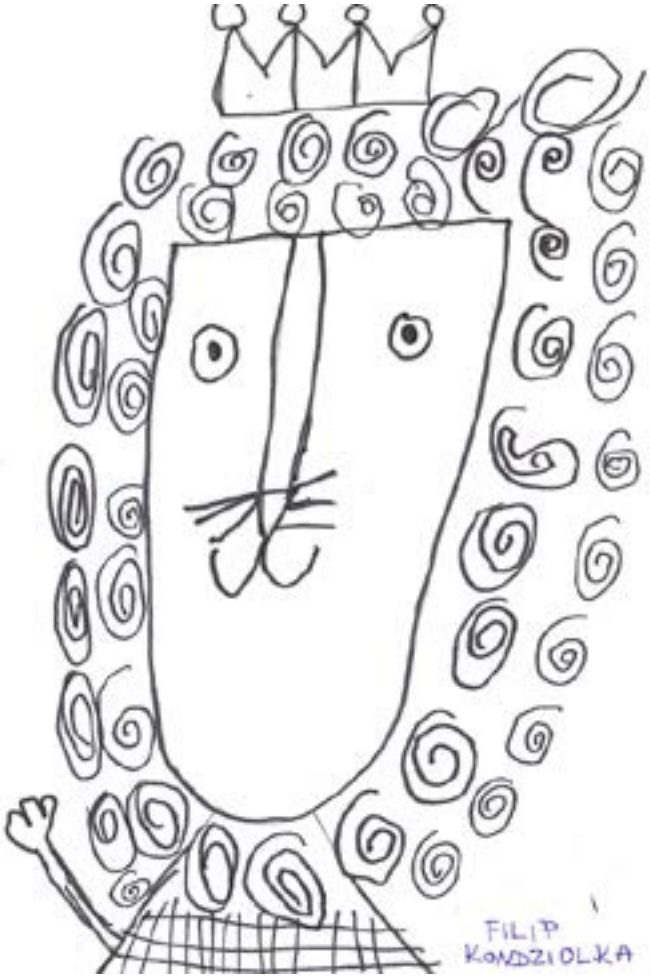

FILIP KONDZIOLKA

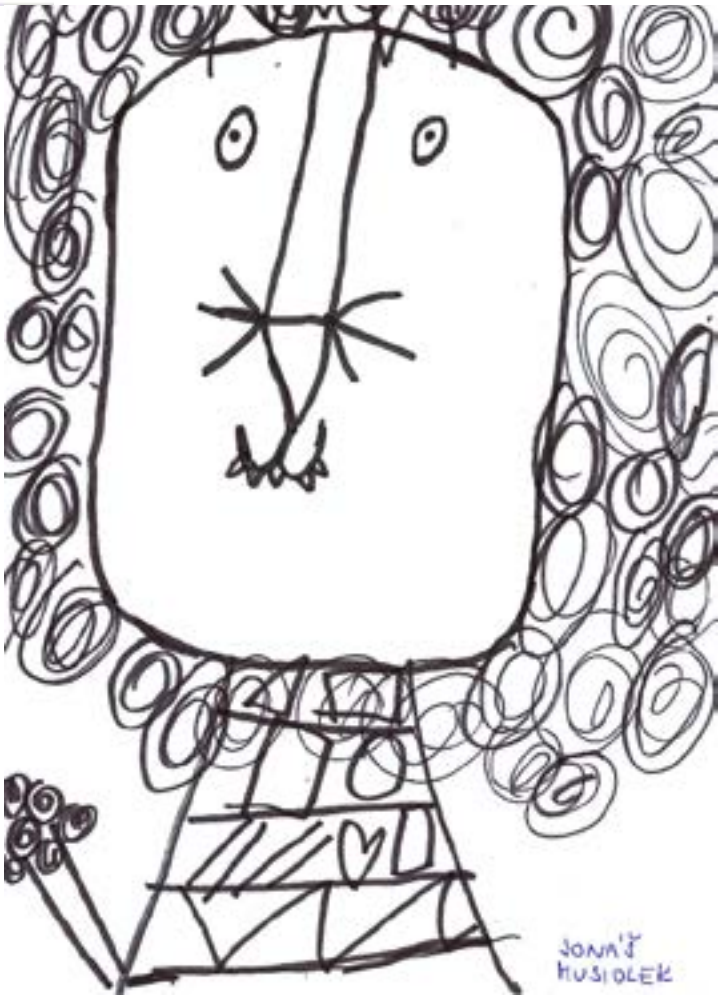

JONÁŠ HUSIOLEK

VERONIKA PŘEČKOVÁ

LOTA VILÍMOVÁ

TÁŇA ANLAUF

VOJTA ŠVIRÁK

ANDREA
MÁMA
FRANTIŠEK
TÁTA
BETY 1.C

RODINA
DUŠAN
AURA
1.C
MARTA
DUŠAN
DUŠAN
JOHANA

MOJE RODINA
MARTINA
PETR
1.C KRISTINKA

MIŠA 1.C

ZELENINA NA JAŘE

SAZENICE SE SÁZEJÍ

SEMÍNKA SE SEJÍ

RAJČATA

RIŠA 1.C

MOJE RODINA

TOMÁŠ 1.C

ADAM 1.C

ANNA 1.C
DOMINIK 1.C

NIKI 1.C

VÍTEK 1C

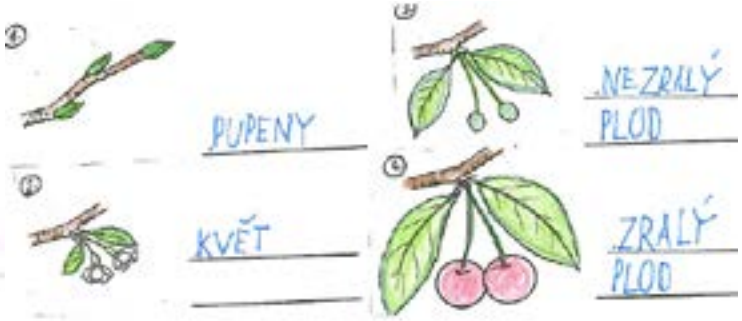
PUPENY
NEZRALÝ PLOD
KVĚT
ZRALÝ PLOD

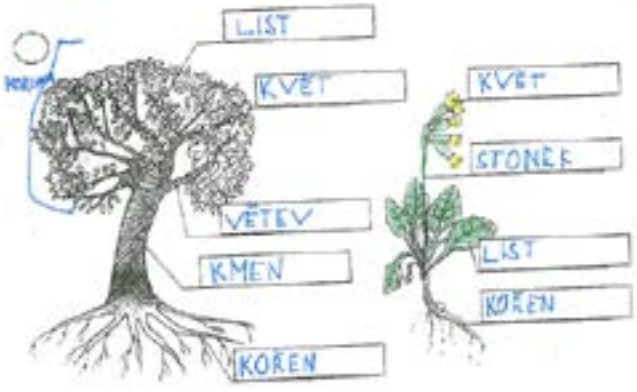
LIST
KVĚT
KVĚT
STONEK
VĚTEV
KMEN
LIST
KOŘEN
KOŘEN

Další práce 1. stupně

Soňské rybí překvapení

Byl krásný červnový den a já jsem šel s taťkou na ryby. Po dlouhých přípravách jsme došli k vodě. Složili jsme pruty a po hodině čekání se prut ohnul. Zatím neznámou rybu jsem zdolával dvacet minut. Když jsem ji konečně vytáhl, byl to sumec. Byl nádherný. Měřil 101 centimetrů. Tělo měl světle šedé s tmavými flíčky. Na bocích obrovské tlamy plné zubů měl dlouhé vousky. S vypětím všech sil a celý šťastný jsem ho opatrně zvednul a taťka udělal pár fotek na památku. Nakonec jsem ho opatrně vrátil zpátky do vody a on mě na rozloučenou pocákal a zmizel. Můj první král tůně.

Eduard Czafrango 2. A

DČ

16.4. Alžběta (Bety) Langová 2.A

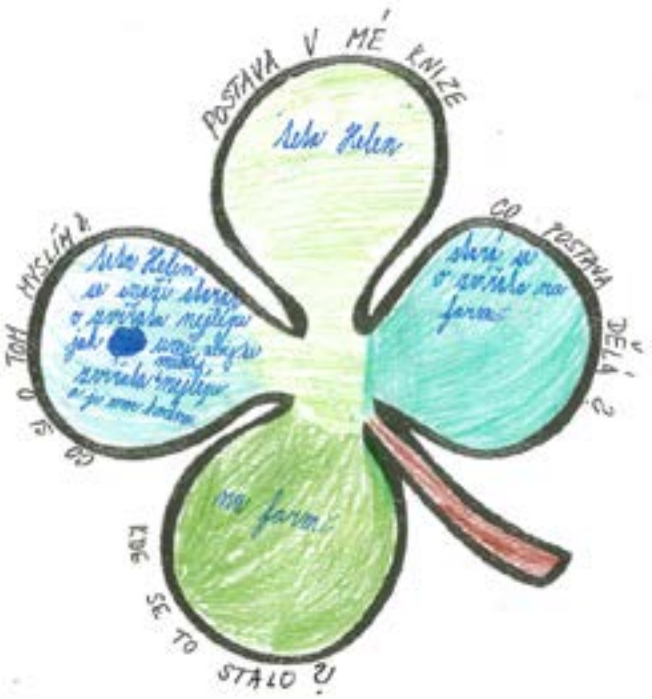

DČ

16.4. Ondra Krčka 2.A

DČ

16.4. Ladislav Ferenc 2.A

DČ

16.4. Elen Fašková 2.A

PŘÍBĚHO HONZOVI A ANIČCE

Daleko v lesích byla chaloupka.
A v ní chaloupce žila chudá
rodina. Maminka, Honza a Anička. A
jednoho dne si děti chtěly hrát v lese.
A tam potkaly pána. Ale nebyl to obyčejný pán, byl to čert! Vzal je do
do pekla. Tam je vzal za Luciferem.
A čert říká: Budete tu pracovat
jako sluhové! A jak pracovaly,
tak je hlídal čert. Ale byl to hodný
čert. Tak jim pomohl utéct. Vlese
je hledala maminka. KONEC

Jasmína Tvardzík 2. A

Malý pejsek šel do lesa a zabloudil.
Snažil se najít cestu zpět. Když si sám
šel běhal a shánějící, potkal holčičku jménem Zoe.
V lese si spolu chvíli hráli než se vydali z lesa ven.
Stali se z nich velcí kamarádi.

Gabriela Brudná 2.A

Krescanko Ema 2A

Brudná Gabriela 2A 25.4.2025

Na kraji lesa žila jedna princezna jménem Agáta.

A ona bydlela v krásném paláci, který byl růžový.

A v tom bylo moc hvězd.

Pak šla ke keříku.

Tam natrhala jahody.

Myš se ptala princezny Agáty.

„Co to děláš?"

„Sbírám jahody na punč,víš."

„Aha" řekla myš.

„A dáš mi kousek?" ptala se myš.

Princezna říká „Ano dám."

Myš se zaradovala.

A tak naše pohádka končí

Jáchym Moser 2.A.

Jak jsem skončil ve špitále s krkem.

Byla sobota a šli jsme do Adama. Šel jsem na trampolínu. Na druhý den jsem měl potíže s krkem. Začalo to hodně bolet, tak jsem šel do nemocnice. Nakonec to dopadlo dobře. Konec zvonec.

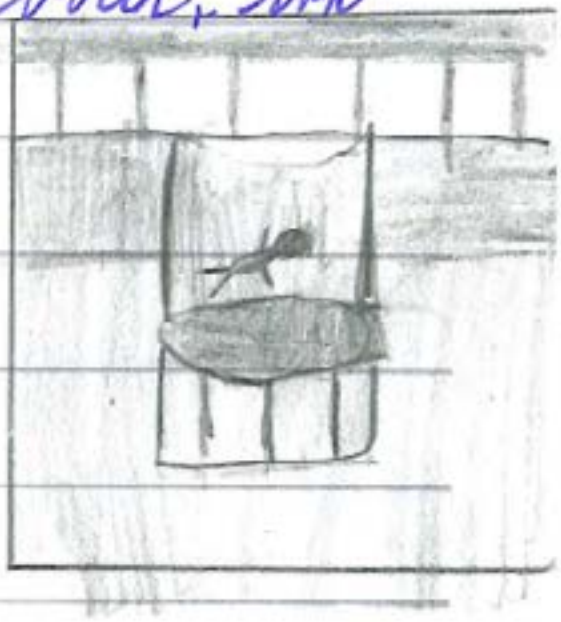

(DÁVEJTE POZOR NA TRAMPOLÍNÁCH)!

BOROVÁČEK ŠKOLA BOROVSKÉHO

Moje maminka
Nela Rusá 2.B.

Moje maminka
se jmenuje Gabriela.
Mám ji moc ráda.
Líbí se mi její
vlasy a oči.
Ve volném čase si
spolu hrajeme,
chodíme na procházky.
Má ráda růžovou barvu.
Mazlí se se mnou.

Je pro mě nejlepší
na světě.

MOJE MAMINKA
Daniel
Pastor 2.B

Moje maminka
se jmenuje Hanka.
Pracuje v Nošovicích.
Staví auta.

Má mě ráda a já ji.
I když trochu
zlobím,
pořád mě má ráda.

Moje maminka
Matěj Holý 2.B

Jmenuje se
Barbora.
Prodává léky.
Je nejlepší
na celém světě.
Mám ji moc
rád, protože má
hnědé oči
jako já.
♡ ☺

Moje maminka
Adélka
Tálešáková 2.B

Také se jmenuje
Adéla. Pracuje
v nemocnici.
Je vrchní laborantka.
Mám ji moc ráda.
Má krásně hnědé
oči, jsme si hodně
podobné.
Moc se mi na ní
líbí, že se pořád
směje.

MOJE MAMINKA 2.B
TEREZA POMAHAČOVÁ

SE JMENUJE ZUZANA. MÁM JI RÁDA JAKO CELÝ SVĚT. JE UČITELKA, PRACUJE NA ŠKOLE CIHELNÍ. RÁDI CHODÍME K BABIČCE A DĚDOVI. MOJÍ SESTŘE ŘÍKÁ BLONDÝNO A MNĚ TIVDO. :)

Andy jim sedel u nohou a vyplazoval jazyk v psím úsměvu.

ADÉLA KAMPFOVÁ 2.C

Po vyučování zavedl pan ředitel George a Harolda do učebny a napsal na tabuli dlouhou větu. Já bych to nechtěl zažít.

JOSEF ŠURABA 1.C

Zlatka se natáhla do dutiny mezi kořeny stromů a vytáhla tři pláště s kapucemi vyrobení ze sešitých navřínových listů a okvětních plátků magnolí.

VIKTORIE ANGLETOVÁ 2.C

2.C MATYÁŠ SZWEDA

Navzdory zákazu jste dováděli v chlívku, takže za trest žádné dobroty!"

Když byla hotová, sedla si s Pajdou na lavičku.

MICHAELA ČÍČO 2.C

Otevřela oči a zadívala se do liščiny ustaraná tváři.

2.C AMÉLIE SCHULHAUSER

ČTENÁŘSKÝ LIST

MOJE JMÉNO

SABINA

NÁZEV KNIHY

EMA A JEJÍ KOUZELNÁ ZOO

NAKRESLI PŘEDNÍ STRANU KNIHY

POSTAVA Z KNIHY

VYBARVI, JAKÁ KNIHA BYLA:

DOBRODRUŽNÁ · NUDNÁ · VESELÁ · SUPER · DLOUHÁ · NAPÍNAVÁ · POUČNÁ · ZAJÍMAVÁ · KRÁTKÁ · SMUTNÁ

SABINA GORISIOROVÁ 2C

ČTENÁŘSKÝ LIST

MOJE JMÉNO

NÁZEV KNIHY

ZACHRÁNĚNÁ SOVIČKA

NAKRESLI PŘEDNÍ STRANU KNIHY

POSTAVA Z KNIHY

VYBARVI, JAKÁ KNIHA BYLA:

DOBRODRUŽNÁ · NUDNÁ · VESELÁ · SUPER · DLOUHÁ · NAPÍNAVÁ · POUČNÁ · ZAJÍMAVÁ · KRÁTKÁ · SMUTNÁ

NINA SMRČKOVÁ 2C

ČTENÁŘSKÝ LIST

MOJE JMÉNO

LUKÁŠ

NÁZEV KNIHY

NAKRESLI PŘEDNÍ STRANU KNIHY

POSTAVA Z KNIHY

VYBARVI, JAKÁ KNIHA BYLA:

DOBRODRUŽNÁ · NUDNÁ · VESELÁ · SUPER · DLOUHÁ · NAPÍNAVÁ · POUČNÁ · ZAJÍMAVÁ · KRÁTKÁ · SMUTNÁ

LUKÁŠ ZEMAN 1.C

ČTENÁŘSKÝ LIST

MOJE JMÉNO

VOJTĚCH

NÁZEV KNIHY

NEJTE VÍRAT KOUKEJ

NAKRESLI PŘEDNÍ STRANU KNIHY

POSTAVA Z KNIHY

VYBARVI, JAKÁ KNIHA BYLA:

DOBRODRUŽNÁ · NUDNÁ · VESELÁ · SUPER · DLOUHÁ · NAPÍNAVÁ · POUČNÁ · ZAJÍMAVÁ · KRÁTKÁ · SMUTNÁ

VOJTĚCH ZEMAN 1.C

DANIEL CYGANEK 2C

TRINH KHA HAN 2C

LEONTÝNA SYKOROVÁ 2C

KAROLÍNA MIKULOVÁ, EMMA PRYŠČOVÁ 3.A

Velikonoce

Králíčku, namaluj mi kraslicku. Zima je už dávno pryč, pojď zajíčku, přiskoč blíž. My si dáme na kraslicku velikánskou mrkvičku.

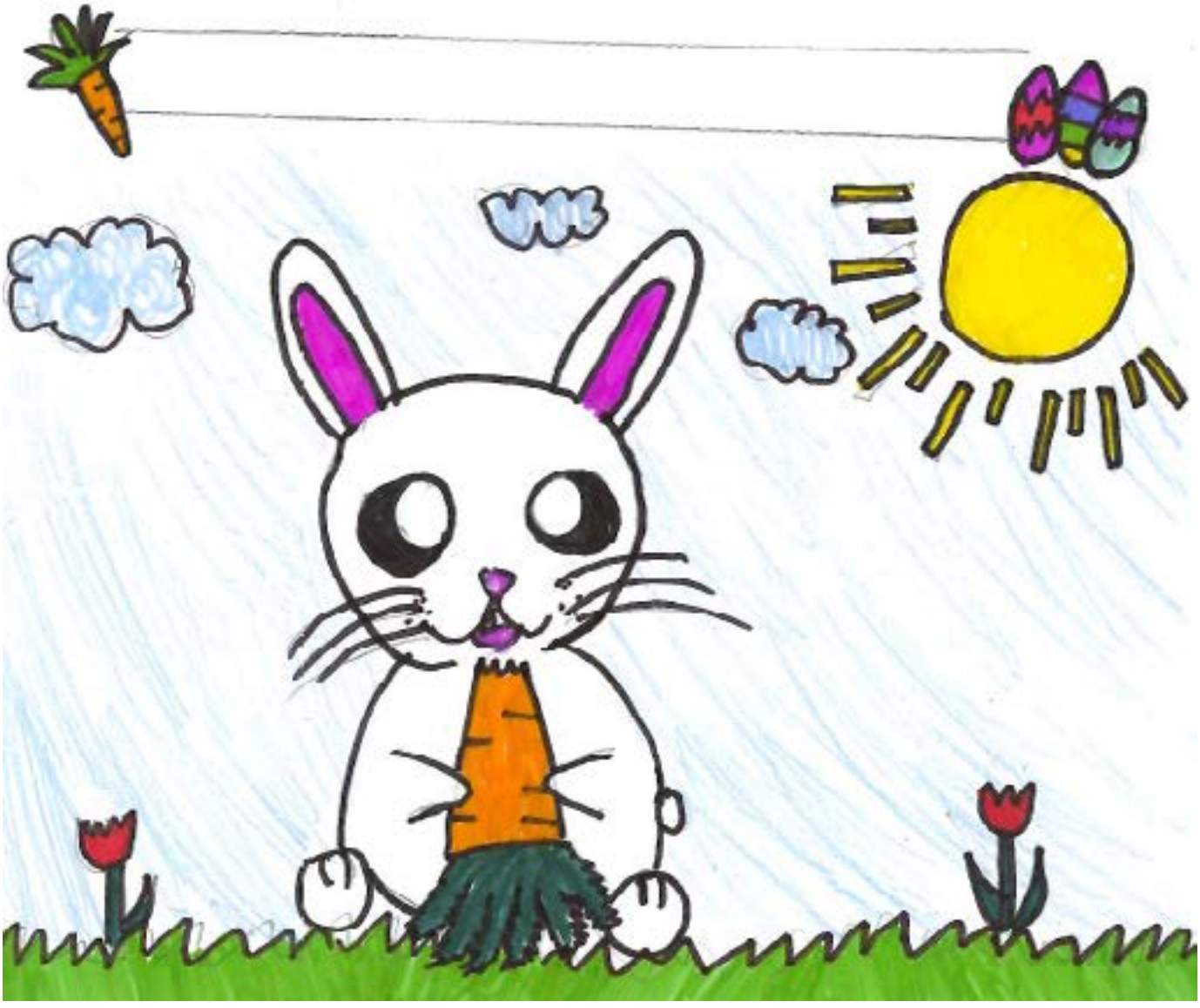

KREJČÍ JULIE, 3.B

10.4.

ELIŠKA, JULIE A KOUZELNÉ SLUCHÁTKO ♥

Byla jednou jedna Julie, která měla kamarádku Elišku. Oči chodily do 3.B. Byli tam kamarádky. Jednou šla Julie k Elišce a říká: To tady je hezké. Ano je, řekla Eliška. Hele něco ti ukážu. A ukázala ji kouzelné sluchátko. Ale Julie neviděla, že je kouzelné. A Julie říká: C k čemu ti to bude?.. To uvidíš řekla. Dívej. A řekla do toho: Ať mám na stole tužku! A opravdu byla tam. Julie nemohla uvěřit svým očím. Tak se rozloučily a šli domů. A další den měli test. A oni na to úplně zapomněli. Ale my to vlastně umíme. A jóóó řekne Julie.

Tak to šťastně napsali na 1*. Julie měla dobrodružství. ☺

Mach a Šelestová

LEDVOŇOVÁ 3:B

15. dubna

Eli Any a kouzelné sluchátko

Konečně byl pátek a Any s Eli šly spolu na náměstí. A najednou Any zastaví Elišku a říká: „Já musím zavolat mamce ale já mám telefon doma"
A najednou vidí telefoní budku. A Any říká: „Štěstí se na mě usmálo" a jde do budky. A vidí, že sluchátko je utrženo na zemi. A tak spěchá se sluchátkem domů. Doma se snaží sluchatko opravit, Ale nedaří se Eliška přijde na pomoc a řekne: „Kéž by se sluchátko opravilo samo" a stane se zázrak. To sluchátko mluví! Sluchátko ~~ab~~ říká: „Opravdu? Dobře" A sluchátko zase funguje. Týýýjo Any i Eli současně. Obě mají nejraději pejsky, takže to zkusily ještě jednou. Tak řekli: „Chceme mít milion pejsků" A sluchátko opět řekne „Opravdu? Dobře." A u holek je milion pejsků „Wow" Řekne Any.
A do teď Any s Eliškou mají sluchátko a říkají do něj všecko možné i skoro nemožné.

12.4. Terka a kouzelné sluchátko

Jednou v létě když svítilo slunce a zpívali ptáčci, Terka a Valča s Rozou i Májou šli do Bermoníku, a najednou kouká. Na cestě malé ptáčátko s poraněnou nožkou. Valča ho opatrně přenesla na louku a Majou s Terkou se pustili do ošetřování, když bylo hotovo tak ho nechali odletět a šli dál, když tu k nim přiletělo to stejné ptáčey které zachránili a dalo jim utržené sluchátk Terka okamžitě vyzkoušela co sluchátko umí, a když na to konečně přišla, začali si v kolečku říkat přání. První začla Terka, řekla, že si přeje, aby na zemi byli lávoví vupce. A aby ona byla elfka se šípy, a jak se tak nad tím zamýšlela tak na ni holky křikli. Ne! Terka se vylekala a naštvala se na ně. Valča si přála být liškou v Budulínkově, Mája si přála rozumět řeči koček, a Roza si přála iphone 15. A všechny se staly panovnicemi sluchátka.

TEREZA VALÁŠKOVÁ, 3B

Martin a kouzelné sluchátko

Martin Ruman

Byl jednou jeden Martin a ten
šel jednou na prodávku. Šel na louku a
tam viděl pána. Ten pán chodil po čtyřech a
já jsem se ho zeptal: pane co hledáte? a on mi
odpověděl: kouzelné sluchátko! Tak jsem mu pomohl.
Ale pak jsem ho našel a hrozně se mi líbilo, tak
jsem ho vzal a utekl jsem. Ale pak na
mě ten pán začal křičet Hej !!! Můj vrať mi
moje sluchátko! Ale já jsem ho neposlouchal a
utíkal jsem dál. Ten pán měl mobil, takže
zavolal policajty a do minuty tu byli. Takže

jsem strávil 1 rok se vězení a to
sluchátko jsem mu musel vrátit.
A po roce mě pustili a byl jsem poučený
a už jsem to nikdy neudělal!

Samost. projev

Konec

1*

Super!

Sup

MARTIN RUMAN, 3.B

4. A

BUĎ JEN SE MNOU

Jestli budeš jen se mnou, splním ti všechna přání. Budeš chtít postel sestavit, sestavím ji, ale slib mi, že budeš jen se mnou, dokud nás smrt nerozdělí. Slíbila mi, že tak učiní, a tak jsem ji v náručí nosil, písně jí skládal, život jsme si užívali, ale i tak utíkal nám mezi prsty, jako jemu, jako jí, jako tobě, ale nikomu se to nepodařilo zastavit. Za dalších pár let jsme zestárli, sice spolu, ne sami, ale i tak zestárli. Jednoho dne mě opravdu malinký kousek dělil od smrti, doslova jsem ležel na smrtelné posteli, v nemocnici, ale i tak se mě má milá snažila rozesmát, smála se pořád, tehdy více, ale i tak povídá: JAKO FAKT, TO SI ZE MĚ DĚLÁŠ SRANDU, AŽ UMŘEŠ TAK TĚ PROBUDÍM Z MRTVÝCH, ABYCH TĚ MOHLA ZABÍT SAMA HA, zasmála se. Trochu děsivý vtip, ale co už. V tu chvíli za mnou a za mou milou přiběhla sestřička a povídá: spletli jsme si vás s pánem od vedle, ten umírá, vy máte ještě sto padesát let. Uf, to se mi ulevilo, pomyslel jsem si, těch sto padesát let budu trávit na louce se svou milou a dalšími čtyřnohými zelenými krunýřovitými kamarády, tedy ŽELVAMI.

Maya Holešová

DIVNÝ ALE KLASICKÝ DEN

Vždycky vstanu časně z rána,
za oknem na mě kráká vrána!
Černé tělo, taky peří,
Už jsem skoro u dveří.
Dole v předsíni už jsem,
vrána na mě čučí se psem.

Už jsem blízko u školy,
Vrána letí do polí.
Ve škole přírodovědu máme,
A vše o životě vrány probíráme!

Už jsem doma, pápá vrány,
už jsem doma, ahoj mami.
A hned jak maminku uvidím,
na líčko ji políbím.
A spustím:
Moje milá maminko,
tak ráda tě mám.
Zlobím tě sice malinko,
ale za tebe nic nedám.

Potom Permoník mám
Strašně ráda zpívám.
Večer si s bráchou na PÉESKU
Zahraju,
ale vždy proti němu prohraju.:-(

Justýna Bembenková

MŮJ KONÍČEK

Každý čtvrtek, pondělí a úterý
mě něco zabolí.
Trénuju totiž Atletiku
je to lepší než dělat matiku.
Pořád běhám jenom sprint,
žvýkačky mám nejradši s příchutí mint.
Dneska zrovna trénink nemám,
ale i tak si ráda zaběhám.
I když venku prší nebo sněží
Atlet nikdy neleží.

Eliška Kozaczková

MOJE MAMINKA

Maminka je jako květ,
co rozkvéta pro celý svět.
Moje mamka dobře vaří,
z hrnce se jí pára paří.
Mami ty jsi slunce jasné,
co zahřeje mě v každém čase.
Maminko ty jsi slunce zář,
co zahání každý stín a svár.
Tvá láska jako řeka proudí,
vždy chrání nikdy nesoucí.

Jasmína Koláčná

Mamka moje světlo

Mamka je jako květina, jemná, milá,
plná světla.
Vždyť sní je svět krásný,
jasný ve dne i noci v časech krásných.
A její láskou,
co nás hladí proti větru,
se neohne, nezadívá
Pomoc vždyť najde
v každém kouzlu.

Mariam Freihat

MŮJ KONÍČEK

Ve 4. třídě jsem začal hrát basketbal,
ale školu jsem trošku zanedbal.

Hra s míčem mě pořád baví
a dělám to pro své zdraví.

Rodiče i brácha mi fandí na zápase
a drží mi všechny palce.

Driblovat už dobře umím
ale pořád se to učím.

Na tréninky rád chodím
hraju totiž za nejlepší tým.

Richard Musiolek

Zdravý životní styl ve 4.C

Ve 4.C jsme se pustili do projektu o zdravém životním stylu. Povídali jsme si o tom, co našemu tělu prospívá, jak důležitý je pohyb, pitný režim a kvalitní odpočinek. Zkoumali jsme, co by nemělo chybět na našem talíři, a sami jsme tvořili zdravé jídelníčky. Nechyběly ani nápady na chutné a vyvážené svačiny. Společně jsme zjistili, že zdravě žít může být zábava!

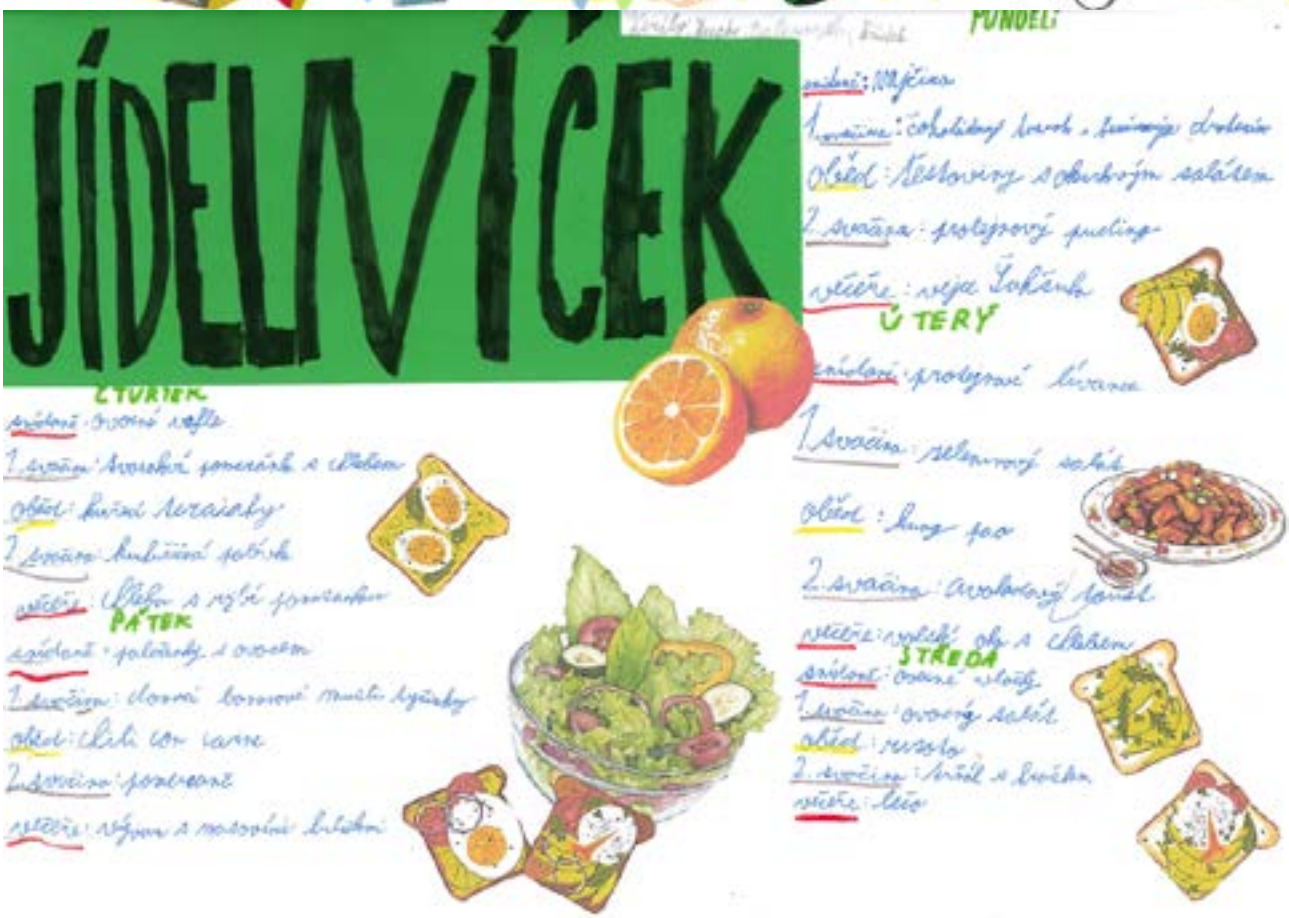

ZDRAVÉ SRDCE
EMMA
ELIŠKA
A RIČKA
ZELENINA
OVOCE
Oleje a tuky
BÍLKOVINY
ŽIVOTNÍ STYL

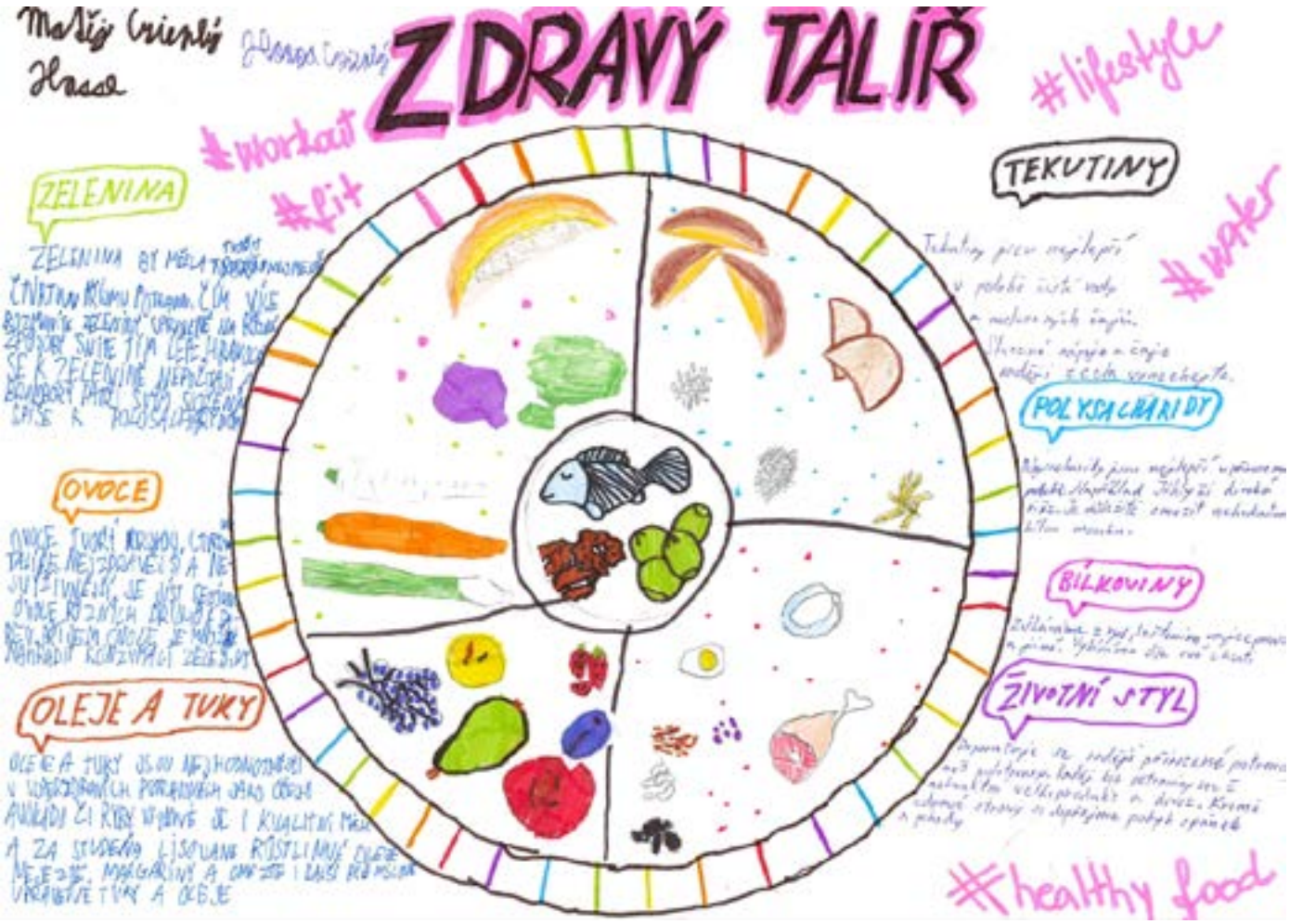
ZDRAVÝ TALÍŘ
#lifestyle
#workout
#fit
#water
ZELENINA
TEKUTINY
OVOCE
POLYSACHARIDY
BÍLKOVINY
OLEJE A TUKY
ŽIVOTNÍ STYL
#healthy food

S dětmi z 5.B jsme si povídali o manipulativní reklamě a různých technikách tvorby těchto reklam. Nakonec si děti vyzkoušely vytvořit svou vlastní reklamu.

Matěj Mařák, 5.B

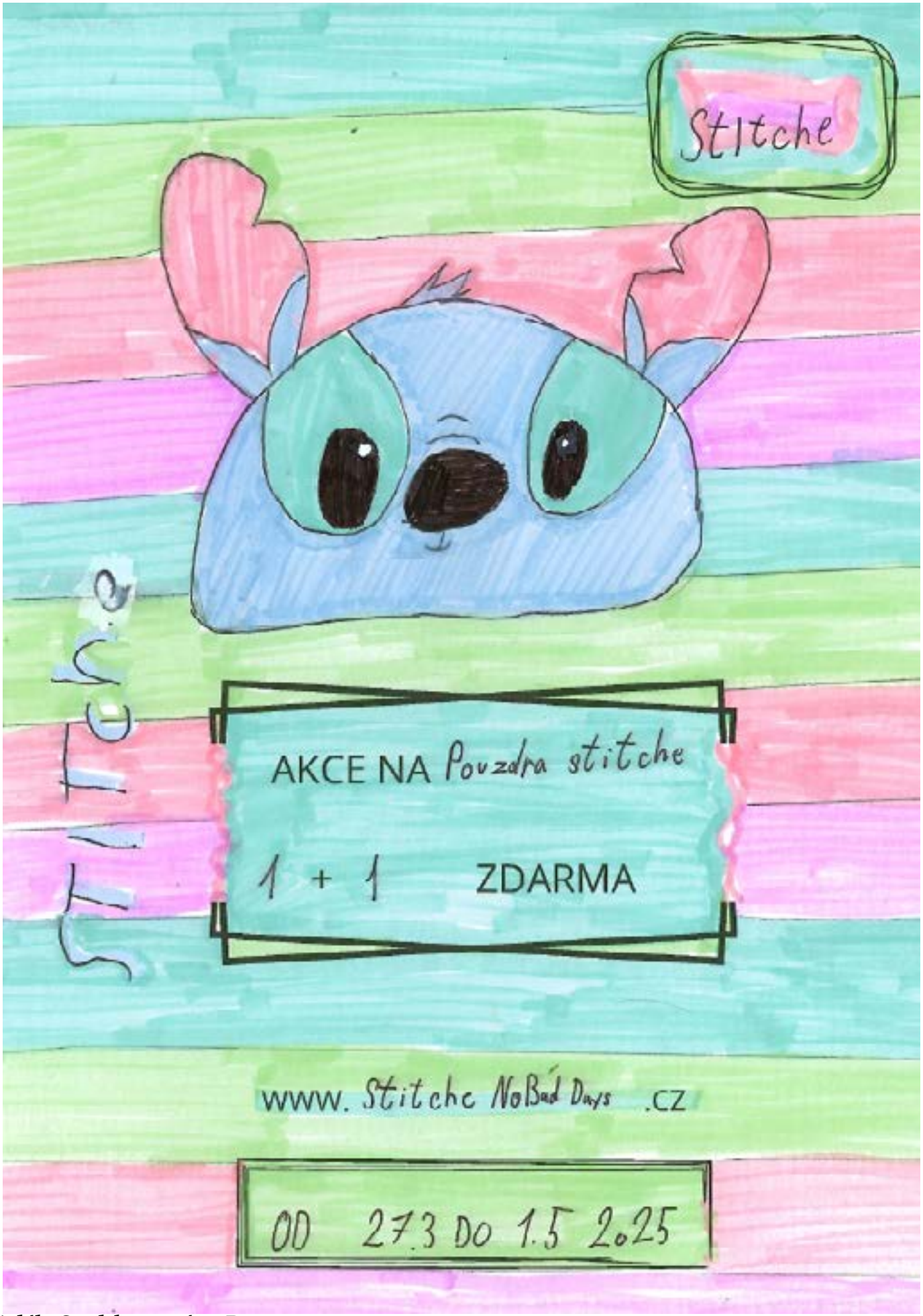

Adéla Stadtherrová, 5.B

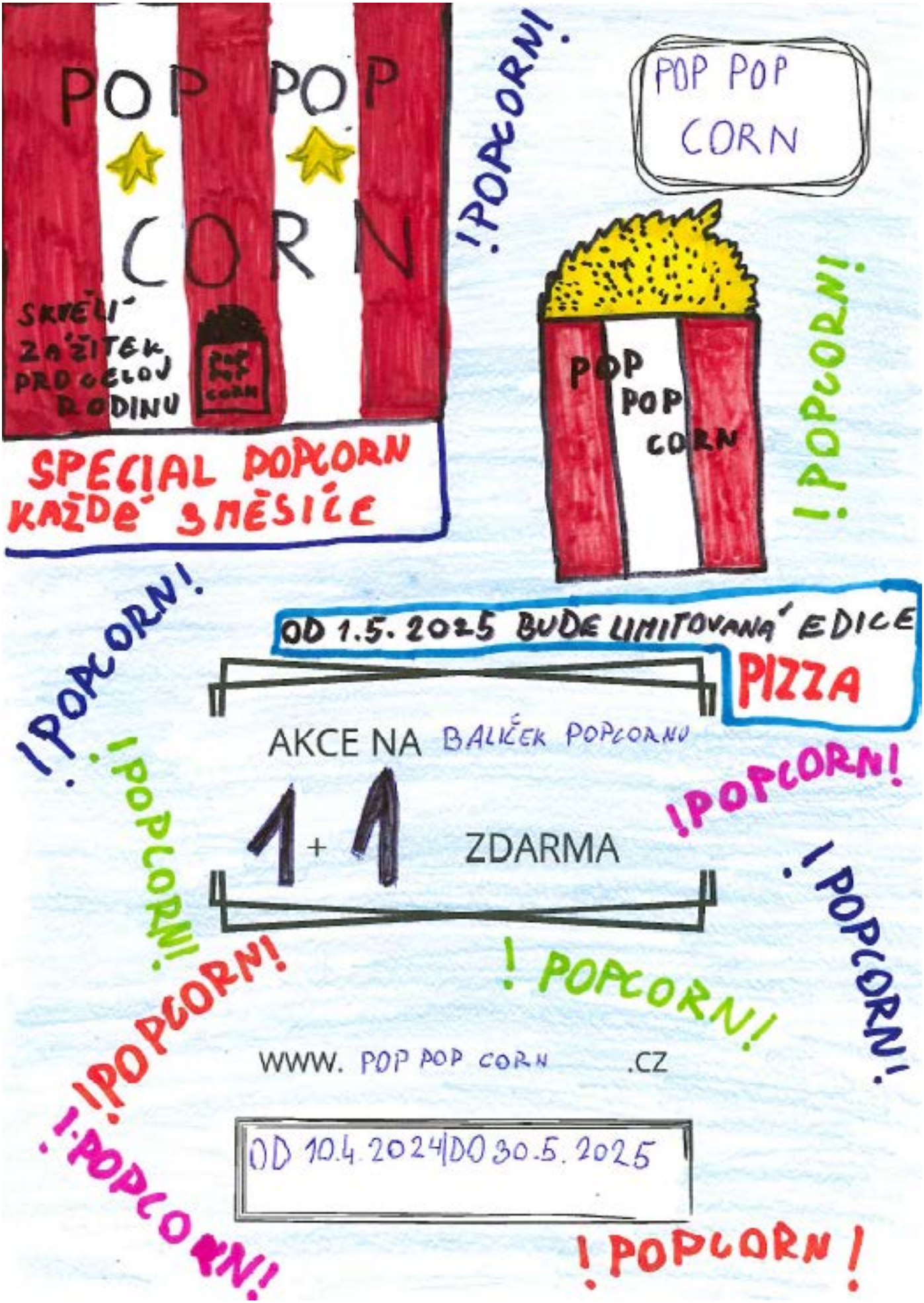

Martin Koribanič, 5.B

Eliška Kováčová, 5.B

Jazyky nás baví!

My day

I get up at seven o'clock. I brush my teeth at quarter past seven. I put on my T-shirt, trousers and jumper at twenty past seven. I put on my coat and I go to school at half past seven. Lessons start at eight o'clock. We finish at school at half past two p.m. and go to lunch at twenty to two p.m. I go home after lunch. I do my homework. Then I have training from half past five p.m. to six p.m. We have dinner at half past seven. I have a shower at seven o'clock. I brush my teeth at half past eight. I go to bed and watch TV and then I go to sleep at nine p.m.

Daniela Tomsová 5. B.

MY WORD

I get up at 6:00 a.m. At ten to seven I have breakfast. Then I brush my teeth at 7 o'clock. At twenty-eight past seven I take the bus and go to school. Lessons start at 8 a.m. We have lunch at school at twenty-five to one p.m. I finish school at twenty-five to one p.m. I go home. At home I do my homework and watch TV. I have the shower at half past seven. I have dinner at eight p.m. I go to the bed and read the book.

Matěj Káňa, 5.B

My Day ☆

I get up at quater to seven a. m. I have brea-
-kfast at five past seven a. m. I brush my
teeth at twenty past seven a. m. I go to schol
at half past seven a. m. Lessons start at eight
o'clock. I finish school at half past twelve p. m.
I do my homework at half past one p. m. I-
-have dinner at half past six p. m. I watch
TV at quater past eight p. m. I go to bed
at quater past nine.

Kryštof Grim 5. B

My day

I get up at seven o'clock. At seven past seven. I have breakfast. Then I brush my teeth and put my jacket. At half past seven I go to school with my brother. Lessons start at eight o'clock. We have lunch at school. at twelve o'clock. We finish school at two o'clock and go home. I do my homework and go on the Internet. We have dinner at six o'clock. After dinner I watch TV. I have a shower. I go to bed at half past nine. I read a book.

Natálie Kubíčková, 5. B

My day

I get up at six o'clock and I have a shower. I have breakfast at seven o'clock. Then I brush my teeth. At half past seven a.m. I go to school. Lessons start at twelve o'clock. We have lunch at school at twenty-five to one p.m. We finish school at one o'clock. I do homework at two o'clock. We have dinner at five o'clock. I watch TV and read a book. I go bed at half past nine.

KAROLÍNA NEUWIRTOVÁ 5.B.

Avatar

Avatar is a Sci-fi/Action movie made by James Cameron. The music was composed by James Horner. The animations and special effects were made by Weta Digital. The leading actors are Sam Worthington, Zoe Saldana, Stephen Lang, Michelle Rodriguez and Sigourney Weaver. Avatar won many awards such as the Empire Award for Best Film 2010, Academy award for Best Visual effects 2010, Academy Award for Best Production Design 2010 and more.

The movie takes place on a planet named Pandora where greedy firms came to mine a material named Unobtanium. But the planet is inhabited by blue human like aliens called Avatars and they don't want to give up their planet.
The firms found out how to swap bodies through incubators so they could breathe on Pandora and infiltrate the Avatars. Jake the main character came to Pandora to train as a soldier and to turn into an avatar. Later he stumbled upon a colony of Avatars called Navi, he learned their religion, how to hunt and how to tame some of their animals. He loved Pandora and the Navi people so much that he decided to stay in the body of the Avatar and live there.
Avatar is a thrilling and action packed movie. I really loved the unique and interesting animals that live there. I recommend Avatar to lovers of Sci-fi.

Jakub Čičo, 6. A

Titanic

by James Cameron

Titanic is a romantic drama directed by James Cameron, with music by James Horner. The main roles are played by Leonardo DiCaprio (Jack) and Kate Winslet (Rose). The film won eleven Oscars in 1998.

The plot of the film takes place aboard the Titanic, a luxury British ship that sank in the North Atlantic in 1912 after having accident with an iceberg. Jack wins a ticket on the Titanic and meets Rose, a young woman from a wealthy family. Despite their different social classes, they fall in love during the voyage.

Titanic is a wonderful film. The iconic scene is probably the "I'm flying" moment at the ship's bow. I would recommend this film to anyone who is a fan of epic romances and historical dramas.

Vojtěch Fryč, 8.A

THE NOTEBOOK

The notebook is a romantic drama film directed by Nick Cassaventes. The film was made in the 2004. The main characters are Noah played by Ryan Gosline and Ellie played by Rachel McAdams. The film won an award for the best kiss in the 2005. The film starts with an old man who is reading a story to an ill woman. The story which the man is reading is about how Ellie and Noah fell in love, and how they spent their summer together. The notebook is a wonderful film.

I can tell one of my favourite film. The best thing about the film is for sure their never ending love. I would recommended this film to anyone who loves romantic films.

Melissa Ritorto, 8. A

Tangled

Tangled is an animated fantasy adventure movie with comedy and romance. It´s written by Dan Fogelman, released in 2010. The dabbers are Mandy Moore as Rapunzel, Zachary Levi as Flynn Rider and Donna Murphy as Mother Gothel.

Rapunzel is a young girl with magical long hair, locked in a tower by Mother Gothel. One day, a thief named Flynn Rider accidentally finds her tower while escaping from the royal guards.

Rapunzel makes a deal with him—if he takes her to see the floating lanterns that appear every year on her birthday, she will return his stolen satchel. Together, they embark on an exciting journey, facing dangers, making new friends, and slowly falling in love.

Along the way, Rapunzel learns the truth about her past and realizes she is the lost princess.

Tangled is a fantastic film for audiences of all ages. It has a great mix of humor, adventure, and emotion, making it perfect for both kids and adults. The animation is beautiful and the characters are lovable. If you enjoy fairy tales with a modern twist, this movie is a must-watch!

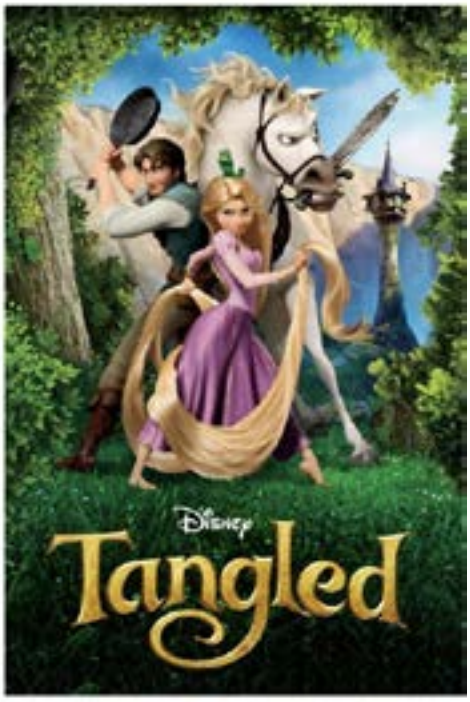

Tereza Piekarová, 8. B

Konarski

JOYEUSES PAQUES

Joyeuses Pâques

C'était Pâques

C'était Pâques le matin.
J'ai trouvé dans mon jardin
Des oeufs verts comme
les prés.
Des oeufs jaunes comme
le soleil
Des oeufs rouges comme
les tulipes.

KONARSKI

VESELA' B.

le chocolat

Joyeuses Paques

la jonquille

le poussin

les cloches

l'œuf

la paille

le panier

l'agneau

le nid

SOFCA S.

Geburtstags-Karte

Beste Glückwünsche zum Geburtstag!

Vaňková, Doležalová 7.A

GEBURTSTAGS-KARTE

ICH GRATULIERE ZU DEINEM GEBURTSTAG UND WÜNSCHE DIR VIEL GLÜCK UND GESUNDHEIT

Jandáková, Burdiaková 7.A

OSTERN

Der Osterhase kommt in den Garten. Er trägt einen Osterkrob. In dem Osterkrob gibt es acht bunte Eier. In einem Rucksack hat er einen Schokoladenhasen und zehn Ostereier.

In dem Garten trifft er ein Küken mit einer Hanne. Sie begrüßen sich.

Vor dem Haus steht ein Osterlamm und es sagt etwas seiner Mutter.

Der Osterhase versteckt die Süßigkeiten hinter einen Baum, die Ostereier versteckt er im Gras.

Der Osterhase gibt der Henne einen Oster zopf.

Kinder kommen in den Garten und suchen die Ostereier.

JANA MACHAČKOVÁ

PERNÍKOVÁ CHALOUPKA

Zajímalo vás někdy, jak by vypadala jedna z nejznámějších pohádek předávána ústy neboli ústní lidovou slovesností z pohledu jedné z postav? Žáci 6. B se o různé pohledy pokusili.

Očima ježibaby

Ahoj,
mé jméno je Estella. Jestli chcete, řeknu Vám něco o sobě. Připravte se a začínáme!
Jsem krásná, mám černé vlasy a jsem čarodějka. Zároveň jsem trochu naivní, ale kdo by nebyl, že jo? Přála jsem si totiž najít zrcadlo kouzel a opaků. Netušila jsem, že když je to zrcadlo opaků, moje dosavadní krása, povaha, život i láska k dětem se změní v opak. A jak se to stalo? Moje kamarádka, také čarodějnice, Elaine mi dala bezovou hůlku a létající prach, kterým když se lehce posypu, mohu létat. A tak jsem si zabalila nutné věci, mezi kterými byla i mapa, a vydala jsem se na cestu.
Musela jsem čelit mnoha překážkám. Bylo jich tolik, že si je nepamatuji všechny, avšak jednu si pamatuji. Byla jsem blizoučko ke svému cíli, ale z ničeho nic, z čista jasna se objevila příšera podobná ještěrovi o velikosti slona.
Tato příšera sídlila před vstupem do Zakletého hradu. Určitě už chápete, proč se mu říká Zakletý, viďte? Chtěl mě zabít a celičkou sníst, ale já stihla rychlostí blesku vytáhnout z bezedné tašky bezovou hůlku a řekla: „Expecto patronom!“ A nestvůra znehybněla. Potom jsem mohla do Zakletého hradu vejít. Tam jsem po dlouhé době hledání našla zrcadlo. Rychle jsem vyslovila všechna svá nejtajnější přání. Jenomže co se nestalo, jen jsem se zrcadla dotkla, teleportovala jsem se zpět do domu, jenomže… Už jsem nebyla krásná, neměla jsem dosavadní povahu a neměla jsem ráda děti. Můj dům byl hotová katastrofa! Už nebyl fialovočerný, ale byla z něj perníková chaloupka?! A to jsem ještě nevěděla, že moje touha za zrcadlem se změní ve smolařství.

Ve čtvrtek jsem si vařila polévku z kuří nohy, když vtom jsem slyšela praskání svého příbytku směrem ke střeše, jako by mi někdo ojídal střechu. Nevěděla jsem, kdo to je, a tak jsem otevřela okno a zachraptěla: „Kdo mi to tu loupe perníček?” A nějaký dívčí hlásek odpověděl: „To nic, to větříček.” Tato situace se opakovala ještě dvakrát, až jsem se rozhněvala. Vyšla jsem ze svého příbytku a podívala jsem se směrem, kde jsem praskání slyšela. Vtom jsem viděla dvě malá dítka, jmenovali se Jeníček a Mařenka.

Můj mozek mi našeptával: „Když se o ně postaráš, ale nebudeš hodná na tyhle děcka, můžeš si je potom upéct v peci a sníst!” To vůbec nebyl špatný nápad. Nezměnilo na něm nic ani to, že Jeníček konečně po dlouhém tichu řekl: „Moc se omlouváme, babičko. My jsme se ztratili a našli jsme jen tuto chaloupku. Nemáme kam jít, protože nás naše macecha chtěla vyhodit z domu. Když jsme pomáhali rodičům venku, nechali nás tam, i když náš tatínek to udělal velmi nerad, protože nás miloval. Jsem Jeníček a tohle je má sestra Mařenka.”

Odpověděla jsem medovým hláskem: „Nebojte se, já se o vás postarám. Jen pojďte, dám Vám něco k snědku.“ A tak mě dítka následovala až domů. Pak jsem pokynula, aby si sedli na malé dřevěné židle a já jim dala čerstvě uvařenou polévku z kuří nohy. Podobně se to opakovalo více než tři týdny a moc hodná jsem nebyla, to mi věřte. Každý den jsem Jeníkovi kontrolovala tloušťku prstů, protože on byl nejstarší a co by malá holka jako je Mařenka dělala sama bez pomoci chytřejšího a staršího Jeníčka? Jeníček po týdnu pochopil, co chci udělat.
Další den jsem řekla Mařence, aby zapálila oheň. To nevychované děcko mi řeklo, že zapalovat oheň neumí, což jsem nevěděla, že lže, a tak jsem se jí chytila do pasti tím, že jsem jí názorně ukázala, jak oheň zapálit. Když jsem se ohla, ti otravní haranti mě hodili do pece, a to byl můj konec.

Tereza Konečná, 6. B

Očima macechy

To bylo zase rozhodnutí! Provdat se za toho starého dědulu, který neměl ani na chleba. A ty děti! Neměly žádné vychování – a doma bylo všechno jen na mně. Petr měl věčně spoustu práce, a dokonce ani na mě neměl čas.

Když tu jsem jednou přišla s naprosto dokonalým nápadem. Ale samozřejmě že jej Petr neschvaloval.

„Ty děti musí z domu!“ Samozřejmě se bránil. Nenechala jsem se: „Pro pána, ty to asi nemáš v hlavě v pořádku, vždyť v té brašně nemáme ani pět zlatých!”

Dlouho odporoval. Dlouho se se mnou přel, aniž by mu to docházelo. Jenže je to hlupák bez veškerého sebevědomí, takže nakonec ustoupil. Nemůžu pochopit, proč byl celý večer tak zvláštní.

Časně ráno jsme se vypravili do lesa. Jeníček se pořád loudal vzadu, až jsem se začala krapet strachovat, jestli nechce utéct. Namluvili jsme jim sice, že jdeme na dříví, ale znáte děti - jsou prozíravé až běda!

„Jdeme pro dříví, vy si tady zatím snězte ten chleba, který jsem vám ráno dala a večer se pro vás vrátíme,” řekla jsem. A tak jsme se se sekerami vraceli oklikou domů. V lese jsem vymyslela „udělátko“, aby si děti myslely, že nedaleko sekáme dříví.

Domů jsme došli až při západu slunce. Petr zůstal celý večer ve světnici a všechno bylo zase na mně. Velký rozdíl to bez dětí nebyl. Petr šel brzy spát a celý večer pořád bědoval, že jsme udělali špatně.

Za svítání se ale k mému zděšení objevily děti doma. Nechápala jsem, jak mohly najít cestu zpátky, ale radši jsem předstírala, že jsem z toho velice nadšená.

A tak jsme žili pár dalších neděl, když tu zase přišla bída a rozhodli jsme se zase poslat děti do lesa. A tak jsem jim ukrojila další krajíc chleba a vyšli jsme. Jeníček se zase loudal a ohlížel - raději jsem ho popohnala. Domů jsme zase dorazili až večer a s Petrem nebyla vůbec kloudná řeč. V noci se někam vypařil a já se neobtěžovala zjišťovat kam.

Ráno jsem zjistila, že se je pokoušel hledat – ale neuspěl. Kvůli tomu jsme se pohádali a zase odešel. Už jsem se tím nehodlala zabývat. Bylo stejně zbytečné je hledat, věděla jsem to.

Byl ale pořád víc a víc podrážděný a nedalo se s ním vydržet. Taky jsem mu to štědře připomínala.

Jednou večer, když byl pořádně naštvaný, mě vyhodil z domu. Normálně mi řekl, ať vypadnu a už se nevracím. Rozhodla jsem se jít ke své sestře do vesnice, kterou jsem ale po čase začala štvát. A jak jsem tak chodila od domu k domu, všichni si stěžovali na to, že si ustavičně na něco stěžuju a není mi nic dobré.

Prvně jsem si řekla, že zrovna oni mají co říkat. Ale když to vadilo úplně všem, došlo mi, že bych se nad sebou měla trochu více zamyslet.

Hana Józsová, 6. B

Očima tatínka

Jednoho dne jsem si řekl: „to je ale krásný den!” Ale zmýlil jsem se. Moje druhá žena měla zase jednu ze svých hysterických nálad. Vždy to začíná takhle: „Miláčku, můžeš sem?” Začne vždy sladce. A tak se zvednu z dřevěné židle se třemi nohami a jdu do kuchyně. Ještě že máme dům jen o dvou místnostech, jinak bych se uchodil k smrti. „No co je?” začnu. „Jak jako co je? To sis nevšiml, že tvoje děcka pořád jenom jí a já tu pak trpím hlady celý týden?” „Jsou to jenom děti, potřebují růst,” řekl jsem. „Jak jako jen děti? Tobě na mě vůbec nezáleží!!!” V tu chvíli jsem převrátil oči v sloup. „A co mám podle tebe jako dělat?” zeptal jsem se. „No nějak se jich zbavit,” řekla s klidem v očích.

Nechápal jsem, jak může nenávidět moje děti. Vždyť nikomu nic neudělaly. „Proč moje děti nenávidíš?” „Proč?” Zeptala se jako by to byla samozřejmost. „Pořád naši chalupu vyžírají, jednou nás přivedou do neštěstí a vůbec, jak už jsem říkala, je čas se jich zbavit. Takže zítra půjdeš do lesa na dříví a vezmeš je s sebou. Tam je necháš a odejdeš!!!”

Chtělo se mi brečet, vždyť to jsou moje děti!!! Manželka to zpozorovala a řekla: „Tobě se chce brečet, jo? Tobě na těch spratcích ještě záleží? Vůbec mě to nezajímá!!! Máš dvě možnosti: buď je tam odvedeme spolu, anebo to udělám sama!“ Tak skončil její monolog a já si konečně oddechl, že mám klid. Pak jsem si ale vzpomněl na nebožátka, moje děťátka.

Věděl jsem, že děti ještě nespí. Tak jsem se tam šel podívat. Samozřejmě co jsem neviděl. Děti měly oči jak baterky. Zeptal jsem se: „Slyšeli jste něco?” „Ne,” řekla Mařenka pisklavým hlasem. „Až na to,” přidal se Jenda, „že jsme slyšeli úplně všechno.” „Tak na to zapomeňte!” okřikl jsem je. Ráno půjdeme do vesnice, bude tam kejklířské představení. Budete se tam spolu dívat a já budu obstarávat pro nás jídlo.” „Ta vesnice je přes les a ty nás tam určitě necháš!” „Ale vždyť mě znáš, že bych nikdy nic takového neudělal a vůbec, jděte spát, ať mi neusnete po cestě.” „Dobrou noc,” řekli sborově.

Vzbudil jsem se do krásného dne, ale pak jsem si uvědomil že nastal osudný den. Musel jsem odvést své děti do lesa a nechat je tam. Ale nejhorší na tom je, že manželka šla s námi. Takže jsem nemohl podvádět. Manželka jim namazala krajíc chleba a šli jsme. Jenda se pořád otáčel, až mi manželka řekla, ať ho okřiknu. Tak

jsem ho okřikl. Pak jsme děti nechali v lese, ať si nasbírají jahody. Sami jsme šli domů. Neusnul jsem. Trápilo mě svědomí.
Uprostřed noci někdo opatrně klepe na dveře. Bolestivě se zvednu z postele a jdu otevřít. A koho tam nevidím! Mařenka s Jeníčkem! Pozvu je dál. Všichni jdeme spát. Manželka se s tím nějak smířila, ale ne na dlouho. Zhruba za 2 týdny se náš rozhovor opakoval. Opět jsem dostal úkol odvést děti do lesa. Tak jsem konal. Opět jsem je odvedl do lesa a řekl jsem jim, aby rozdělali oheň a nasbírali lesní ovoce na jídlo. Šel jsem domů. Bylo mi sice špatně, ale myslel jsem si, že se děti zase vrátí. Mýlil jsem se. Doma mě žena pochválila, a protože jsme byli bez dětí, dostal jsem více jídla. Ale moc jsem jíst nechtěl. V noci jsem neusnul, čekal jsem, až zase někdo opatrně zaklepe na dveře a já tam uvidím Mařenku a Jeníčka.
Čtrnáct dní jsem nespal, ale děti nikde. Manželku jsem dávno vyhodil z domu. Sám jsem se vydal hledat děti. Nikde ani stopa. Když jsem byl ve vesnici, slyšel jsem, že se tam povídá, že v lese žije víla, která pojídá děti, nebo snad čaroděj to byl. Tři týdny uběhly a děti pořád nikde. Byl jsem zhroucený a unavený. Tři týdny jsem pořádně nespal! V noci jsem opět oko nezamhouřil. Ale k mému překvapení někdo tvrdě klepe na dveře. Říkám si, že to děti být nemůžou, protože ty klepou opatrně. Ale opravdu to byly ony!!! Vše mi vypověděli. Byla to ježibaba!!! Žili jsme šťastně až do smrti.

Nela Gorgolová, 6. B

Očima Mařenky

Ahoj, to jsem já, Mařenka. Nevím, jestli si mě ještě někdo pamatuje. Mám bráchu Jeníka a tohle se nám stalo, když jsme byli malí.

Jednoho dne zrána nás probudil otec a řekl: „Děti, vstáváme, jdeme pro dříví do lesa. Udělejte si hygienu, oblečte se a matka vám dá krajíc chleba k snídani a na cestu, takže si jej šetřete.“ Nebyli jsme zrovna nejbohatší rodina. Vstali jsme a šli jsme udělat vše, co nám otec řekl. Od macechy jsme dostali krajíc chleba a šli jsme. Cestou do lesa jsme viděli spoustu zvířat například veverku, zajíce, srnky a ptáky. Nasekali jsme spoustu dříví a šli jsme zpět domů.

Večer jsme se už s Jeníkem chystali spát, ale vtom slyšíme křik. „Zítra ráno půjdeš s dětmi do lesa sbírat lesní plody a necháš je tam!“ řekla macecha. „Ne!“ vykřikl tatínek, i když moc dobře věděl, že doma nevelí a že to nezabere. „Ale ano, necháš je tam, vždyť kvůli těm malým parchantům nemáme co jíst,“ řekla macecha a ukončila debatu.

„Co budeme dělat?“ řekla jsem Jeníčkovi. „Neboj se, já to vyřeším, jen musíš dělat, že tu jsem. Zatím půjdu ven nasbírat kamínky a uvidíš,“ řekl a odešel střešním oknem ven.

Neobvykle časně ráno nás šel tatínek vzbudit a řekl: „Děti, vstáváme, jdeme sbírat lesní plody. Udělejte si hygienu, oblečte se a matka vám dá krajíc chleba na cestu.“

Šli jsme, dokonce s námi šla i macecha. Já se celou cestu držela tatínka za ruku. Naopak Jenda, ten se držel vzadu a házel za sebou kamínky, které den před tím nasbíral. Macecha ho pořád dokola okřikovala, ať se neloudá, ale Jenda neposlouchal a dál šel pozadu. Došli jsme ke krásně zeleným keřům, které jsme měli obrat. Rodiče šli mezi tím sekat dříví.

Když jsme měli vše hotové, přišli jsme za rodiči a zjistili, že tam nejsou, rozplakala jsem se. Ale Jenda mě utěšoval, že se domů vrátíme pomocí těch kamínků. A taky to tak bylo. Vrátili jsme se domů a přivítala nás macecha s falešným úsměvem: „Kde jste byli? Hledali jsme vás celou noc, není vám něco?“ Nic jsme neřekli, jen jsme prošli dál do domu.

Další den se dělo totéž. Tatínek nás zase časně ráno vzbudil a měli jsme udělat úplně to stejné co včera. Akorát dnes si Jeníček nenasbíral kamínky, a tak po cestě házel kousky chleba, které dostal od macechy.

„Tak, děťátka naše, teď tady zůstanete a sesbíráte dříví, které jsme tady včera pracně řezali. My mezitím budeme kousek od vás a rozděláme oheň,“ řekla macecha a odešli. Setmělo se a rodiče tam zase nebyli. Zase jsem se rozplakala, protože kousky chleba nikde, ani drobeček chleba, který by nás mohl dostat domů. „Ach jo, co si počneme, Jeníčku?“ řekla jsem vzlykavým hlasem. „To nevím,“ řekl Jenda. A tak jsme se někudy vydali a narazili jsme na velkou perníkovou chaloupku. „Mňaaam,“ řekl Jenda hned potom, co se zakousl do komína. „Kdo mi to tady loupe perníček!?“ uslyšeli jsme chraplavý a hrubý hlas z okýnka. „To nic, to větříček,“ řekla jsem a pokračovala jsem v jídle. „Pojďte dál,“ řekla baba, která vylezla ze dveří. Tak jsme šli. „Děti já ráda,“ řekla baba, která nás uložila ke spaní a zazpívala nám ukolébavku. Ráno mě zbudila dřív a řekla, abych šla rozpálit pec. Tak jsem jí řekla, že nevím, jak na to. „Ty?“ řekla a popadala se smíchem za břicho. „Ty, taková šikovná holka, nevíš, jak se rozpaluje pec?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Tak já ti to ukážu!“ ŠUP a baba

byla v peci. Rychle jsem vzbudila Jeníka a utíkali jsme domů. Přišli jsme a macecha už tam nebyla. Od té doby to vyprávíme každému, koho potkáme.

Natálie Burzyńská, 6. B

Recenze z 8. A

OSVĚTIMSKÁ UKOLÉBAVKA

Mario Escobar

Kniha Osvětimská ukolébavka je silný a dojemný příběh odehrávající se během druhé světové války. Hlavní hrdinkou je Helene Hannemannová, Němka, která je vdaná za Roma a se svými dětmi skončí v koncentračním táboře, i když sama mohla zůstat na svobodě. Rozhodne se ale zůstat se svou rodinou.

„Myslíš si, že se odsud dostaneme živí? Určitě se odsud dostaneme, i když nevím, jestli živí, nebo mrtví. Uvěznit ale mohou jen naše těla… naše duše nikdy."

Helene v táboře začne pracovat v táborové školce pro romské děti a snaží se jim i ostatním dětem alespoň trochu zpříjemnit život v těžkých podmínkách. Autor velmi citlivě popisuje její boj o důstojnost, víru v lepší svět a naději.

"Pro někoho nastala jeho hodina ve chvíli, kdy vystoupil z vlaku. My jsme alespoň mohli před smrtí vytvořit něco pěkného."

Na konci je Helene nucena jít se svými dětmi do „sprch", o kterých ale ví, že jsou ve skutečnosti plynové komory. Umírá spolu s nimi – jako matka, která své děti nikdy neopustila.

Mé hodnocení knihy: Některé pasáže jsou silné a smutné. Přesto je důležité si takové příběhy připomínat. Je to dojemný a smutný příběh, který ukazuje hrůzy druhé světové války, ale zároveň i velkou odvahu a lásku. Hlavní hrdinka Helene je statečná žena, která se nevzdává a stojí při svých dětech až do úplného konce. Obdivovala jsem její sílu a obětavost.

Líbilo se mi, že příběh je napsaný srozumitelně a čtivě, i když některé části byly velmi smutné.

Tuto knihu bych doporučila všem, kdo se zajímají o historii, hlavně o období druhé světové války a o život lidí v koncentračních táborech.

„I v místě, kde vládne smrt, může žít láska."

Laura Antalová, 8. A

V ŠEDÝCH TONECH

Kreslím, abych uchovala vzpomínky, které by jinak vzal čas...

Autor: Ruta Sepetysová

Za necelý měsíc jedeme do Osvětimi, a tak jsme dostali za úkol zpracovat recenzi na knihu s osvětimskou tématikou. Moje první myšlenky byly typu: nechce se mi to číst, nebude mě to bavit atd... Nakonec jsem se k tomu však odhodlala a sama jsem byla překvapena, co kniha obsahuje a co všechno strašného se v té době dělo.

Odehrával se rok 1941, kdy v Litvě vše to hrozné začalo. Hlavní hrdinka Lina Vilkasová měla pouhých patnáct let, když všechno toto prožívala. Byla však velmi talentovaná v kreslení a tudíž snila o studiu na umělecké škole. Lina má také mladšího bratra Jonase, kterého doopravdy miluje. Její otec je univerzitní profesor a matka je elegantní dámou. Jednoho večera však všechno dobré končí. Sovětská tajná policie NKVD naběhne do jejich domova a dá jim jen pár minut na to sbalit si pouze ty nejnutnější věci. Lina byla v šoku a až po chvíli, kdy

její bratr Jonas začal utíkat po pokoji a sbírat věci, jí došlo, co se to vlastně děje. Ví, že otec není doma, a tak doufá, že bude ve vlaku. Pokud nebude, tak udělá vše proto, aby ho našla.
Matka se odmlčela a rychle zamrkala. „Bude na nás čekat. Máme dvacet minut, sbalte si věci. Hned!"
Pokoj se se mnou roztočil. V hlavě mi doznívál matčin hlas.
Potom, co sbalili věci, byli naloženi do přeplněných dobytčích vagonů spolu s dalšími Litevci. Několik dní museli být bez jídla a vody. Když chtěli vykonat potřebu, jediné místo, kde mohli, byla díra z vlaku ven. Takové podmínky si já ani nikdo jiný v dnešní době nejsme schopni ani představit, natož někdy zažít. Lina ale stále neví důvod toho, co se děje, a tak začíná kreslit její tajné náčrty, aby měla zdokumentováno její a utrpení její rodiny. Po několika týdnech v hrůzostrašném vagonu dorazí do pracovního tábora, kde to však nebude o nic lepší. Jejich dozorci s nimi totiž zacházejí jako s dobytkem, bijí je a neustále ponižují. Ale ani po těchto všech věcech se Lina nevzdává a doufá, že její otec stále žije.
V táboře má svého kamaráda Andriuse, jehož matka je nucena spolupracovat s Rusy, aby mu zachránila život. Po nějaké době jsou Lina, Jonas a další převezeni na sever do oblasti, kde jsou teploty okolo -40. Většina lidí tam nepřežije díky nulovým přídělům jídla a nedostatku teplého oblečení. Nejvíce zlomový moment pro Linu je matčina smrt. Nyní zůstává patnáctiletá Lina s Jonasem sama a musí bojovat jak za svůj, tak také za jeho život.
Líbí se mi, že je v knize ukázáno, že i v těch nejtemnějších chvílích je naděje na světlo. Příběh se zaměřuje na méně známou, ale za to doopravdy smutnou a hrůznou událost.
Když jsem knihu četla, tak jsem se často pozastavovala a přemýšlela nad tím, jak se naše životy můžou změnit ze dne na den a že je potřeba si vážit druhých, protože nikdy nevíme, zdali se nám nestane něco jako Lině. Lina si také všechno zakreslovala a zapisovala, aby nebylo zapomenuto na to, co se kdysi bohužel ne dávno dělo.
Autorka psala knihu stylem, že se čtenář dokáže ocitnout v kůži hlavní hrdinky a vše to s ní prožívá. Velkým tématem knihy je rodina. Autorka ukazuje, jak velmi silný vztah je mezi Linou, její matkou a bratrem a že láska a podpora je v takovýchto chvílích opravdu důležitá. Vždy, když jsem před spaním kus knihy přečetla, tak jsem vždy přemýšlela o tom, jak strašné to pro lidi v tu dobu muselo být. Ani si nedokážu představit, že bych nemohla najít svého otce.
Knihu bych doporučila přečíst všem, protože všichni bychom měli vědět, co se kdysi dělo, i přestože to nic dobrého nebylo. Kniha není veselá, ale spíše strhující, avšak rozhodně stojí za přečtení. Navíc je to téma, které ve vás zůstane ještě dlouho po dočtení.
Po dočtení knihy jsem si určitě uvědomila, jak neskutečně vděční musíme být za to, co máme.

Miluše Kežlínková, 8. A

TATÉR Z OSVĚTIMI
Autor: Heather Morrisová
Byla jeho nadějí pro lepší budoucnost

Jelikož tento rok jedeme se školou do Osvětimi, dostali jsme za úkol napsat recenzi o jakékoliv knize s touto tématikou. Když jsem si tuto knihu půjčovala, tak jsem se dost přemlouvala k tomu ji vůbec otevřít. Nakonec jsem ji otevřela a upřímně – překvapila mě.
Kniha vypráví příběh Lalea Sokolova, mladého slovenského Žida, který se na začátku knihy dozvídá, že se shromažďují Židé z menších měst a odvážejí je na práci pro Němce. Když se to Lale dověděl, okamžitě vyrazil za rodiči do slovenských Krompach. Tam se přihlásil místnímu úřadu k transportu. V tuto chvíli jsem si říkala, jak statečný musí Lale být?
... Pokusil se odhadnout rozměry vagónu. Byl asi dva a půl metru široký. Ale délku Lale posoudit nedokázal, neviděl na konec. Zkusil tedy spočítat, kolik lidí s ním jede. Ale těch hlav, které se tu vystrčily a pak zase zmi-

zely, bylo tolik, že to nakonec vzdal.
Také nevěděl, kolik vagónů lokomotiva táhne. Bolela ho záda a nohy .Svědil ho obličej. Strniště na tváři mu připomnělo, že od chvíle, kdy je naložili do vlaku, se už dva dny neholil. Cítil se stále bezvýznamnější…
Když Lale přijel do Osvětimi, nechápal, co se děje. Všude okolo byl zmatek a strach. Snažil se najít si přátelé, což se mu také naštěstí povedlo, protože nebýt jeho přátel, kteří se o něj starali, už by byl mrtvý (po příjezdu onemocněl tyfem).Přišlo mi moc hezké, že to pro něj jeho přátelé dělají a nechtějí o něj přijít. Ale jeden z jeho přátel, Pepan, mu pomohl nejvíce.

„Jsem bojovník a žiju"
„Možná bych ti mohl pomoci, abys přežil i tady."
„Máš přátele na vysokých místech?"
Pepan se zasmál a plácl Lalea po zádech: „Ne. Přátele na vysokých místech nemám. Ale jak jsem ti řekl, jsem tatér. A řekli mi, že sem brzy začne přicházet mnohem víc lidí…"

Poté, co Lale přijal nabídku tatéra, měl určité výhody, ke kterým se normální vězni nedostali. Věděla jsem, že si to Lale zasloužil, kdo jiný by tuhle práci mohl dělat, když ne on? Zanedlouho Pepan zmizel (zastřelili ho) a Lale potřeboval nového pomocníka, kterým se stal mladík jménem Leon. Lale byl tak odvážný, že Leonovi a jeho kamarádům nosil své extra příděly jídla.
Lale také často chodil k ženským blokům a nebylo to jen tak. Líbila se mu tam jedna dívka -Gita. Díky esesákovi, který ho měl na starost - Baretski, mohl Gitě napsat „dopis". Byť to byl esesák, tak v tuto chvíli se zachoval opravdu správně.
Lale ležel sám ve svém pokoji, náhle se však probudil. Stál nad ním Baretski. Neklepal, tak jako vždy, ale tato návštěva byla trochu jiná.
„Je v bloku č.29," podal Laleovi tužku a papír. „Napiš ji, postarám se, aby dopis dostala."
„A víte, jak se jmenuje?"
Laleovi stačilo, aby se na Baretského podíval.
„Za hodinu se vrátím a dopis ji odnesu."
„Raději za dvě."
Laleovi začalo časem pomáhat více lidí, ale já jsem se mnohokrát ptala - proč? Proč mu vlastně pomáhají? Proč mu neznámí lidé z tábora nosí jídlo a další cenné věci? A poté mi to došlo, Lale jim to vždy něčím vrátí. Ať už tím, že jim poskytne informace, nebo tím, že jim dá peníze, které získává z ženských bloků. Nejvíce mě na tom překvapovalo to, že neměl strach. Neměl strach z toho, že u něj esesáci něco najdou.

Zanedlouho Gita onemocněla tyfem a jediné, na co Lale myslel, byla ona. Nutně ji potřeboval sehnat léky, protože si nebyl schopný představit, že by o ni přišel.
Díky lidem z venku léky opravdu sehnal, a Gita se díky tomu uzdravila.

Pro mě je Lale opravdu silný nejen zvenku, ale i zevnitř. Byť měl občas strach někomu pomoct, i přesto to udělal a nikdy toho nelitoval. Miloval Gitu celým svým srdcem a snažil se jí pomoct i v té nejhorší situaci. Aproto tady stále byl, měl vlastní potřebu ji chránit.

Ze začátku jsem se do knihy nemohla vůbec začíst, ale postupem času jsem si všimla, že u ní trávím až moc času. Kniha se četla velmi dobře, myslela jsem si, že mě to nebude vůbec bavit, ale díky tomu, jak lehce je kniha napsaná, jsem se od příběhu nemohla odtrhnout a zajímala mě víc a víc.

Zpočátku pro mě bylo těžké pochopit děj a jak co funguje, protože jsem knihu s touto tématikou četla poprvé. Jinak bych autorce nic víc nevytkla.

Naopak oceňuji to, že autorka tento příběh chtěla zpracovat jako knihu. Oceňuji to, že vyslechla příběh Lalea, a i přesto že spoustu věcí vytěsnil z paměti, dokázala napsat tak skvělou knihu.

Nikol Szymańská, 8. A

Charakteristiky 7. ročníků

Krakonoš

Rád bych vám představil strážce Krkonoš – Krakonoše. Vybral jsem si ho, protože mi jako bytost přijde zajímavý.

Krakonoš je vysoké postavy. Má plnovous jako nejhustější les. Rád na sobě nosí velký zelený plášť a klobouk. K tomu se hodí jeho šedé gatě a černé vysoké boty.

Krakonoš všem rád pomůže. Dokonce i sova by mu mohla závidět jeho moudrost, liška zase jeho mazanost. Jeho nejlepší kamarádka, které rád naslouchá, je sojka. I k ostatním zvířa tům a hodným lidem je Krakonoš milý a laskavý. Ovšem vůči zlým lidem se špatnými úmysly umí být nemilosrdný.

Krakonoš si rád povídá se svojí sojkou, rád vysedává na pařezu a kouří svoji dýmku. Prochází a obhlíží celé Krkonoše. Díky němu vypadají tak krásně, jak vypadají.

Ke Krakonošovi mám velmi kladný vztah a pohádku sleduji již odmalička.

Jakub Stadtherr

Můj kamarád Fernando

V této charakteristice budu psát o svém kamarádovi, který se jmenuje Fernando.

Fernando má sportovní postavu se svalovou hmotou Pepka Námořníka. Je o maličko vyšší než já a má hnědé krátké vlasy.

Fernando patří mezi veselé chlapíky. Rád vtipkuje a je s ním velká zábava. Je hodný, přátelský. Stojí si za příslovím „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá“. Jsou ovšem dny, kdy má blbou náladu. To umí být i hodně nepříjemný.

Fernando rád sportuje, každé úterý navštěvuje kroužek horolezectví. Spolu chodíme na tréninky MMA. Taky si rádi zahrajeme nějakou videohru. Při hraní se dokážeme hrozně moc nasmát.

Znáte někoho jménem Fernando? Já teda ne. Toto jméno jsem si při psaní charakteristiky vymyslel. Ale charakteristika odpovídá jednomu mému opravdovému kamarádovi.

Ondřej Širmer

Pro svou charakteristiku jsem si vybrala Kocoura v botách, který je hlavní postavou stejnojmenné pohádky.

Kocour je malé pružné postavy, protože je kočka.

Má malou kulatou hlavu, na které odstávají špičaté uši, které slyší úplně vše a nic mu tak neunikne. Na hlavě jsou výrazné také oči, do kterých když pohlédneš, tak koukáš do vesmíru s plno třpytícími se planetami. Nohy má jako pružiny, které ho odráží vysoko. Jeho srst je zbarvená do hnědozrzava.

Kocour je sobecký. Sobecký, protože v jednu chvíli myslel jenom na sebe a zradil i toho nejlepšího přítele. Na druhou stranu je velmi obětavý, udělal by všechno, aby ochránil své lidi, a nesnesl by, kdyby někdo kvůli němu zemřel.

Koníčků moc nemá, ale to, co dělá nejraději, je chránění lidi a bojování.

Za mě je to velmi zajímavá postava, která vás pobaví.

Daniela Lamaczová

FRANKENSTEIN

Pro mou charakteristiku jsem si vybrala Frankensteina. Je to příšera, která se často objevuje ve strašidelných filmech.
Frankenstein je vysoký, svalnatý, zelený, z hlavy mu trčí šrouby a má černé krátké vlasy. Tvar hlavy je čtvercový. Na obličeji má stehy připomínající blesky, modré oči jako pomněnky, zákeřný úsměv, který se zdá nevinný (ale zdaleka není), křivý nos a velké husté černé obočí.
Příšera nemá moc kamarádů, protože nemá dobrou povahu. Je zlý, zákeřný, nedůvěřivý a zlověstný. Na druhou stranu se dá lehce oklamat, takže je celkem hloupý.
Žije sám na hradě a jeho záliby jsou strašit lidi, kteří vstoupí na práh jeho hradu. Přes den se skrývá v temnotách hradu. Přes noc vychází ven tak, aby ho nikdo nespatřil.
Přestože je Frankenstein takový, jaký je, určitě se někde najdou příšery nebo lidé, kteří ho budou mít rádi.

Anna Mrázová

Chtěl bych vám představit mého třináctiletého kamaráda Adriana, který se mnou chodí do školy a bydlí na stejné ulici jako já.
Je hodný, přátelský a energický, pokud ho ovšem nenaštvete. Často nosí černé kalhoty a trička s popisem.
Jeho vlasy jsou tmavě hnědého zbarvení. Oči má jako kousky mléčné čokolády a jeho líčka jsou věčně červená jako jahody. Jeho postava je průměrná, dosahuje do výšky kolem 165 cm.
Pomůže vám, když si řeknete, je takový typ, že vám nechá opsat domácí úkol. Často spolu hrajeme naši oblíbenou videohru Minecraft, kde hrajeme na severu a stavíme různé stavby.
Velice rád jezdí na skateboardu a hraje se mnou Minecraft. Chodíme také společně na kroužek programování a 3D tisku, kde děláme každou hodinu něco jiného. Také rád hraje badminton.
Jsem velice vděčný, že je můj kamarád, protože máme společné zájmy a vzpomínky.

Ondřej Šedivý

Charakteristika Tobiho

Budu charakterizovat mého dobrého kamaráda Tobiho, kterému je 13 let.
Tobi má hnědé vlasy a oči modré jako pomněnky. Obdivuji, jak je i přes jeho menší vzrůst stále veselý chlapec. Tobi má hubenou postavu a jeho obličej zdobí pihy. Velmi rád se obléká do tmavého oblečení, respektive nosí nejraději černou Puma mikinu.
Tobi je veselý chlapec. Má velmi dobrý smysl pro humor. Nejen já, ale určitě i mnoho dalších lidí si myslí, že je velice chytrý a pracovitý.
Tobi rád hraje házenou, ale i hry na počítači. Také se rád dívá na filmy a seriály. K jeho zájmům patří sbírání lega a hra na kytaru.
Další jeho velice oblíbenou aktivitou je hlasité smrkání. Reakce lidí na tuto aktivitu jsou zajímavé. Někteří lidé mu začínají říkat „Sloník Tobík“, mnozí mu přitom zpívají jeho oblíbenou písničku „Už troubějí“.
Tobi je můj blízký kamarád a spolužák. Dobře se s ním povídá a vždy se spolu zasmějeme. Máme také společné zájmy, např. filmy a hry.

Roman Kroka

CHARAKTERISTIKA KAMARÁDA

Dneska budu charakterizovat svého kamaráda a také spolužáka, Ondru Šedivého. Je mu 13 let a je jedináček. Bydlí ode mě asi tak 60 metrů. Chodí na ZŠ Borovského. Má hnědé, vždy načechrané vlasy, které doplňují jeho šedomodré oči. Je vysoký kolem 170 cm a má hubenou postavu. Nejčastěji nosí šedou nebo zelenou mikinu a pestrobarevná trička. Také ho často vídám v buď světle modrých, nebo tmavě modrých džínách.
Ve volném čase hraje videohry nebo se kouká na YouTube. Chodí na kroužek lezení po horolezecké zdi a též na kroužek Programování a 3D tisk zde na škole. Na ten kroužek chodíme oba. Rád jezdí na kole, a to velmi plynule. Je to můj nejlepší kamarád, dá se mu důvěřovat. Prostě top kamarád.

Adrian Prymus

Charakteristika Romana

Dnes budu popisovat mého kamaráda Romana, se kterým si hodně rozumím. Na hlavě nosí tmavé a rovné vlasy. Má jemně snědou pleť. Jeho oči jsou jako kávová zrna. Má vyšší a větší postavu než já. Často nosí jednobarevné oblečení. Ať už mikiny, trička nebo tepláky. Je přátelský a i ve velice nepříjemných situacích zůstává s chladnou hlavou. Učení zvládá bravurně. Nezasmát se s ním je velice těžké. Umí dobře kreslit. Je upřímný a chová se spolehlivě. Oba máme rádi cokoliv, co se točí okolo světa Star Wars. A to třeba filmy, hry, seriály nebo Lego stavebnice. To je také další téma, ve kterém si rozumíme. Je velmi kreativní a kdybychom shromáždili všechny naše kostky, bylo by jich jako písku na Tatooinu. Často spolu hrajeme akční počítačové hry, u kterých se zasmějeme. Filmy i seriály sleduje v anglickém jazyce. Je to skvělý kamarád, se kterým se můžu pobavit o tématech, které známe nejlépe my dva. Doufám, že tento kamarádský vztah nám vydrží dlouhou dobu.

Tobiáš Bembenek

Úvahy 9. A

Jaký bych byl učitel?

Jaký bych byl učitel? To by mě zajímalo. Zvládl bych zkrotit třídu stejnou jako je ta naše? O pevných nervech vůbec nemluvím, nechám se snadno vyprovokovat..

Otázkou je, jaké by to bylo sedět u učitelského stolu a snažit se vysvětlit učivo dětem a ne sedět v lavici s mým kamarádem, smát se všemu a ze všeho si dělat srandu.

Být učitelem není podle mě vůbec snadné. Možná vám to tak nepřipadá, ale musí toho zvládnout vážně hodně. Schytat třídu jako 9. A, není ze začátku vůbec snadné. Říkáte si: „Jak jako ze začátku to není snadné?“ Jednoduše. Hlavně kluci potřebují učitele více poznat a vybudovat si k němu respekt. A k tomu mě vede otázka: „Zvládl bych to?“

Kdybych se měl stát učitelem, chtěl bych mít učitelské charisma jako náš pan učitel Krejčí. Nechtěl bych být nějak extrémně přísný nebo známý jen tím, že dávám samé testy a mé hodiny jsou stereotypní. Mým hlavním cílem by bylo mít s žáky kamarádský vztah a dobře s nimi vycházet.

Být učitelem by bylo určitě náročné, ale chtěl bych si to vyzkoušet. Zatím jsem rád, že sedím v lavici s mým kamarádem a prožívám to nejlepší dětství.

Adrian Swaczyna, 9. A

Může jeden člověk změnit svět?

Jednoho dne v hodině dějepisu, když pan zástupce asi čtvrtou hodinu po sobě probíral téma o velkých průkopnících, co změnili svět, ať už v dobrém nebo ve zlém. Napadla mne otázka: „Může jeden jediný člověk změnit svět?“. Otázka mne natolik zaujala, že jsem nad ní začal přemýšlet.

Pokládal jsem si další otázky, jejichž odpovědi jakoby byly dílky puzzle, které skládaly celou odpověď na hlavní otázku. Jakým způsobem změnit svět? V jakém rozsahu? Proč? A pro koho vůbec? Nakonec jsem si uvědomil, že jsou tyto otázky irelevantní, k tomu mne dovedla otázka, zda znám člověka, který by něco velkého zvládl sám? Ne, neznám takového člověka. Každý průkopník, myslitel nebo umělec vždy „kopíroval“ od někoho před ním, od svých přátel, rodiny…

I kdyby se záhadným způsobem stalo, že by nekopíroval, nebo dokonce neměl od koho, stále musel být někým vychován. Na začátku vždy někdo byl – rodiče, prarodiče, strejdové, tety… Zkrátka když byl malý, někdo se o něho staral. Kdyby mělo batole přežít samotné uprostřed lesa, je jasné, že by nepřežilo a tím pádem by nedospělo a nikdy by nic nevymyslelo.

V tom případě bych se měl podívat do dávných dob a tím myslím hodně dávných dob. Vzhledem k tomu, že nechci zabředávat do tématu, jestli nás stvořil bůh nebo jsme se vyvinuli z dinosaurů a jelikož už hodina dějepisu končila, rozhodl jsem se, že zůstanu u názoru, že člověk sám jeden a jediný nikdy nezvládne změnit svět.

Richard Duda, 9. A

Jaké by bylo žít v jiné době?

Zajímalo by mě, jaké by bylo žít v jiné době, popřípadě v jaké doby by bylo nejlepší žít. Byl by nejlepší středověk? Co se vůbec ve středověku dělo? Byli všude jen války, nebo byly rozvinutější země? To mě přenáší k další

otázce: „Jak bych do jiných zemí cestoval?“ Nebyla auta, letadla, na mnoha hranicích se válčilo. Na druhou stranu hranice nebyly hlídány tolik, jako dnes. Stačilo by projít přes ně, ale musel bych mít štěstí.

A co takhle 20. léta 20. století? Taková 50. léta, tam už auta měli, ale svět byl rozdělen na dva, mohl bych si tedy vybrat i místo? Nejen dobu? Pokud ne, nechtěl bych riskovat, že bych byl v komunistické zemi. Jaká tedy doba by byla tou nejlepší? 90. léta?

90. léta by byla dobrá, vzdělanost byla velmi vysoká, většina věcí už byla vytvořena, tedy až na moderní technologie a hlavně moderní lékařství. To je pro mne důvod, proč by 90. nebyla nejlepší.

Za mě je tedy nejlepší přítomnost a také budoucnost, o té ale nevíme, co se v ní bude dít. Může být dobrá především ve zdravotnictví, ale může skončit špatně. Přítomnost je za mě jasná volba.

Lukáš Leitgeb, 9. A

Je férové soudit lidi podle vzhledu?

Při pohledu na tabuli, kde jsme si vybírali jedno z témat, na které máme napsat úvahu, mě zaujalo téma „Je férové soudit lidi podle vzhledu?“

Zaujalo mě to hlavně z důvodu, že já sám trpím fyzickou vadou a sám jsem byl mnohokrát odsouzen na základě svého vzhledu, než mě lidé lépe poznali. Je důležité si říct, že ne vždy se nad touto otázkou dá jednoznačně odpovědět ano nebo ne.

Někteří lidé se narodí jako zdraví a krásní a svůj vzhled si sami zkazí chováním vůči svému tělu, v tom případě si myslím, že (pokud to o dotyčném vím) odsouzení je na správném místě. Tím nemyslím šikanu, pouze takový „reality check“ či konstruktivní kritiku ohledně toho, že se k sobě člověk nechová dobře a na základě toho může být cizími lehce odsouzen. V těchto tématech záleží na situaci, takže jednoznačně odpovědět je složité.

Pojďme ale ke druhé kapitole. Lidé, kteří svůj vzhled nemohou ovlivnit. Na světě je spousta postižení, některé horší, jiné méně. Já mohu jen děkovat, že můj případ je vcelku v pohodě a dá se na něm postupem času pracovat. Avšak lidé, kteří se narodí bez ruky, nohy, nebo s jiným postižením, kvůli kterému (pro jiné hloupější občany) mohou být považovány za „zrůdy“, to v životě mají těžké.

Lidi soudíme stále, i když nechceme. Na první pohled si člověk všimne vzhledu, postavy, těla, očí… Soudit je bychom ale neměli, protože nikdo není dokonalý. A jak to vidíte vy – soudit, nebo nesoudit?

Pokud jde o blízké osoby, myslím si, že bychom je měli podpořit. Pokud si však všimnete, že se mění a zbytečně se ničí, buďte k nim upřímní. Lidé, kteří vám věří, se nebudou zlobit, když jim tímto pomůžete. Takže jednoduše – prvně se zamyslete, jestli je vaše souzení vzhledu doopravdy nutné a s kritikou vzhledu a soudem začněte u sebe.

Jaroslav Sakař, 9. A

Mělo by se více mluvit o psychickém zdraví ve škole?

Pro tuto úvahu jsem si vybral téma: Mělo by se více mluvit o psychickém zdraví ve škole? Na psychickém zdraví mi totiž záleží a je pro mě důležité.

Jak jistě víte, v posledních pár letech se roztrhl velký pytel psychických problémů, hlavně u mladistvých. Čím to ale je? Způsobují to telefony? Puberta? Pře s rodiči, nebo právě to, že se ve školách na tuto problematiku neklade dostatečný důraz?

Dle mého názoru, kdyby se ve školách častěji organizovaly besedy / přednášky se zkušenými lidmi (psychology apod.), výrazně by to mohlo pomoct v předcházení psychických problémů u některých jedinců. Je sice jisté, že by to nezachránilo všechny, ale část určitě ano. Navíc by se žáci mohli naučit se vyznat ve svých pocitech, rozeznat rozdíl mezi „depkou“ / smutkem a skutečnou depresí a třeba i mezi „obyčejným“ stresem a úzkostí. Z vlastní zkušenosti vím, že si spousta lidí tyto pojmy plete.

Zároveň – pro lidi, kteří už nějaký problém mají – může být nepříjemné sedět ve třídě plné puberťáků a poslouchat někoho, jak mluví např. o anorexii, která se jej třeba týká. Ale pokud by to mělo pomoct ostatním, určitě bych do toho šla. Psychologů je šíleně málo, těm by se zajisté také ulevilo.

Sami si udělejte vlastní názor, já jsem chtěla sdílet ten svůj. Pokud víte, že se někdo z vašich blízkých trápí, zkuste mu pomoct, nebo alespoň naslouchat. Sama se s psychickými problémy potýkám a věřte, že spousta lidí to sama nezvládne.

Myslete na sebe, ale dbejte i na ostatní. Nikdy nevíte, co je trápí.

Veronika Hudcová, 9. A

Fantazie 8. B

Žáci 8. B měli před sebou fantasy postavu a jejich úkolem bylo vymyslet charakteristiku dle své fantazie. Myslím, že se jim to opravdu povedlo!

Velký Viking Vincent

Vincent je velký válečník, který na první pohled vzbuzuje respekt i strach. Jeho jméno samo o sobě naznačuje, že je spojený s chladem a mrazem, a to nejen svým vzhledem, ale i povahou. Patří mezi trpaslíky, bytosti známé svou odvahou, tvrdohlavostí a silou.

Vincent je robustní a svalnatý jako kámen, s těžkou zdatnou postavou typickou pro trpaslíky. Jeho obličej částečně zakrývá dlouhý rudý vous, do kterého jsou vpletené železné kroužky, které zdědil po jeho otci při plavbě po oceánu. Přestože mu přilba, která je ukovaná z nejsilnějšího kovu na světě, chrání hlavu, jeho pronikavé oči vyzařují chlad a neústupnost, jdou na první pohled vidět. Jeho brnění též ukováno z té oceli jako helma je zdobené železnými lebkami, které mu darovali jeho prarodiče. Na zádech nosí velký oštěp.

Povahově je Vincent tvrdohlavý. Má silný smysl pro čest a věrnost jako většina trpaslíků. Nikdy nezradí svůj druh a bojuje do poslední chvíle. Přesto se může zdát chladný a nemilosrdný, je v něm zakořeněna hluboká oddanost svému lidu. Neodpouští zradu a mstí se. Je spíše introvert. Vincent je válečník, který vyjadřuje sílu a vytrvalost. Jeho vzhled i chování odrážejí jeho bojovného ducha, ale i smysl pro spravedlnost a věrnost. Vždy budí respekt a obdiv. V jeho světě se ho každý bojí.

Je sympatický, ale asi bych ho nechtěl potkat.

Dorian Calabro, 8. B

Björn

Moje postava je severský válečník. Jmenuje se Björn. Obývá nejsevernější oblasti Norska.
Je sice menšího vzrůstu, ale se svým vážným výrazem budí v každém strach. Aby nešel lehce zranit, nosí po celém těle brnění, které ho chrání před nepřáteli. K boji s protivníky používá svou zbraň, co připomíná obrovské kladivo. Jediná odhalená část jeho těla je obličej. Aby mu na něj v chladných podmínkách Norska nebyla zima, nechal si narůst dlouhý plnovous zrzavý jako liška, sahající až po pás. Plnovous si obvázal do drdolů pomocí železných prstenců, které si i s brněním a kladivem sám ukoval. Kolem pasu ho obepíná kožený opasek s železnou přezkou, na které je vyobrazen jeho obličej.
Björn je skvělý válečník silný jako medvěd, ale není na to všechno sám. Se svou partou Vikingů plení a okrádají všechny norské vesnice. Björn je zkrátka barbar. Vzít někomu život mu nedělá žádný problém. Je krutý, nečestný a nedůvěřivý. Nevěří ani své vikingské partě a je připraven na jakoukoli zradu. Po každé úspěšné loupeži schovají kořist do svého doupěte a poté jdou do krčmy zpít se do němoty.
Myslím si, že Björn není zrovna slušný chlapík, ale brzo ho někdo snad určitě zastaví..

Daniel Rendár, 8.B

Je to žena, které se bojí lidé z dobrých důvodů. Jak lidé říkají, její tvář je divně strašidelná ve tmě, kde se ukrývá. Její jméno není známo, ale každý, kdo ji potkal, nakreslil její portrét a jsou i napsané příběhy o ní. Říkají miliony věcí o ní, ale nikdo nenapsal něco odlišného o jejím vzhledu. Říká se, že má tmavě hnědé vlasy, které splývají s barvou peří jejího havrana, kterého přijala za rodinu. Ozdoby a šperky jsou všude po jejím těle, jako by to byl její poklad. Černé šaty, které ji dělají ještě víc krásnou a hlavně ji dobře skryjí ve světě. Ale co dělá lidé víc zvědavé, je její tvář. Na to, že to je někdo, kdo s lidmi nechce mít nic společného, její tvář je popsaná do detailu. Její tvář je překvapivě nádherná, a to hlavně, když se otočí naproti měsíčního svitu, který na ni září každou noc. Existují také i malíři, kteří ji mají za múzu, uctívají ji za její perfektní krásu, kterou neuvidí každý. Slovo „perfektní“ ale nejde vždy daleko. Lidé píší a mluví o tom, jak musí být spíše špatný člověk. Podle toho, jak vypadá a jak dobře se umí obránit, dává lidem na jevo, že nebude mít tu nejlepší osobnost. Proto si každý myslí, že je chladná jak mráz v zimě. Když o tom člověk zapřemýšlí, tak nikdo vlastně neví, jaký člověk ona je. A jestli vůbec je člověk. Ale to je další smyšlený příběh, o kterém lidé mluví.
Tato žena mi spíše připadá sympatická, protože nikomu neublížila a jen se schovává ve svém temném lese.

Anežka Gomolová, 8. B

Raven, mladá čarodějka

Raven je mytická bytost, která pochází z rozsáhlého rodu čarodějek.
Je to velmi chytrá a bystrá čarodějka a před týdnem oslavila své 600. narozeniny – takže je ještě dost mladá.
Vždy se obléká do nádherně zdobných černých šatů s červenými perlami.
Když jde, tak za ní vlaje její mohutný černý plášť. Vlasy Raven jsou černé jako uhel a její bledý obličej doplňují krásné rudé rty.
A to by nebyla správná čarodějka, kdyby neměla za nejlepšího přítele havrana, který jí dělá společnost každý den.
Raven je sice čarodějka, ale je jiná. Není zlá jako ostatní z její rodiny. Jiné čarodějky kradou všechno možné, jen aby byly nejmocnější a nejbohatší. Ale Raven nic takového nedělá. Raven jako každá mladá čarodějka chodí do čarodějnické školy, kde se učí, jak být zlá a škodit lidem. Ona se ale rozhodla jít vlastní cestou, a proto se vydala v převlečení za obyčejnou holku do světa lidí, aby jim mohla být nablízku a drobnými kouzly jim pomáhat.
Za jejími dobrými skutky se skrývá vřelé srdce a kamarádská povaha.A v tom je Raven výjimečná.
Mít vedle sebe kamarádku jako je Raven, bych přála každému z nás.

Tereza Piekarová, 8. B

Roháč je velitel krampusů.Jméno získal kvůli svým obřím rohům.Tvář má chladnou jako smrt a vousy má černé a dlouhé jako pirát. Roháč už má 120 let. Většinou nosí srst z medvěda. Pravděpodobně měří dva metry a váží tak 105 kilo. Roháč a krampusové mají doupě uprostřed Prokletého lesa v jeskyni. Jejich práce je trestat lidi, kteří vejdou do prokletého lesa. Roháč je hodně agresivní a nemilosrdný, protože ze všech krampusů je nejlepší a umí

nejlépe trestat. Má také moc celého lesa, takže jestli umře, celý les ztratí svojí kletbu. Jeho největší nepřítel je Santa Claus, protože Santa je pořád veselý a to Roháč nenávidí, a proto je schovaný v té jeskyni. Já bych nikdy nechtěl potkat Roháče, jelikož bych hned na místě ztuhnul.

Jan Hula, 8. B

Charakteristika literární postavy

Katniss Everdeenová je hlavní postavou knižní trilogie Hunger Games od Suzanne Collinsové. Katniss je šestnáctiletá dívka, která žije ve 12. kraji v zemi Panem. Každý rok probíhá v Panemu televizní show „Hladové hry", do které je vybráno 24 splátců. Jedna dívka a jeden chlapec z každého kraje jsou vylosováni při každoročním dni sklizně. Příběh Katniss začíná ve sloji, nejchudší části kraje, kde se stará o svoji matku a mladší sestru Prim. Jejich otec zemřel při výbuchu v dole. Katniss se dokáže postarat o svoji rodinu, protože umí výborně střílet z luku. Katniss je dívka se štíhlou postavou, dlouhými havraními vlasy a šedýma očima. Vypadá jako každý jiný člověk z 12. kraje, který žije v těžkých podmínkách. Její nejlepší kamarád je Gale, kterému říká Hurikán. Každý den spolu chodí do lesa lovit jídlo pro jejich rodiny. Katniss nosí obyčejné oblečení, ve kterém se může dobře maskovat v lese.
Katniss je hodně odvážná. Myslím si, že na některé lidi může působit tvrdě, ale doopravdy je milá a pro svoji rodinu by riskovala svůj život. Katniss je taky dobrý člověk, protože se v aréně spřátelí s malou holčičkou Routou, které potom pomáhá. Cílem Hladových her je, aby z dvaceti čtyř splátců přežil jeden. Katniss nechce nikoho zabíjet, a proto se radši snaží přežít v lese. Aby si Katniss získala sponzory, musí předstírat, že je zamilovaná do Peety Mellarka, chlapce z jejího kraje, kterému zachrání život. Nebojí se postavit proti tvůrcům her, a proto se rozhodne porušit pravidla a nezabít Peetu, když už v aréně zůstanou jenom dva, tím že se rozhodnou sníst jedovaté bobule, ale před tím než to stihnou udělat, tak je tvůrci her zastaví. Po skončení her se Katniss stane „reprodrozdem" symbolem povstání proti Kapitolu (hlavnímu městu Panemu). Myslím si, že Katniss je tvrdohlavá a v tom je výjimečná.

Amélie Grimová, 8. B

Kasie Westová – Charakteristika z knihy Poslouchej své srdce

Kate Baileyová je šestnáctiletá dívka střední postavy. Není ani příliš vysoká, ani moc malá, má štíhlou postavu. Má světlou pleť s pár pihami, její oči jsou modré jako letní obloha. Vlasy má kaštanově hnědé, dlouhé a vlnité. Nejčastěji nosí volné mikiny s kapucí, džíny a tenisky.
Bydlí u jezera, kde tráví téměř každý den, a užívá si nádherné západy slunce se svojí nejlepší kamarádkou Alanou. Největší rozdíl mezi Alanou a Kate je ten, že Alana je vysoká jako žirafa a hodně se líčí, na rozdíl od Kate, která je menší a líčení jí je nepříjemné.

Kate je klidná, přemýšlivá a velmi citlivá. Dokáže naslouchat ostatním a pomáhat jim, i když si někdy sama neví rady se svými vlastními pocity. Umí udržet tajemství, takže se na ni dá spolehnout. I když se bojí změn, v průběhu knihy se naučí věřit sama sobě – neboli, jak je napsáno v názvu knihy, poslouchat své srdce.
Ráda tráví čas u jezera, protože se tam cítí bezpečně. Jak už asi chápete, Kate je introvertka a bojí se vystupovat před lidmi. Přesto se v knize dokázala překonat a stala se hlavní moderátorkou školního podcastu, kde naslouchá druhým a řeší jejich problémy. I když byla nejdřív zděšená, svému strachu se postavila. Její podcast měl nakonec nejvíce posluchačů a díky němu pomohla vyřešit spoustu problémů.
Kate díky tomu pochopila, že někdy je lepší se nebát riskovat a dát svým pocitům šanci. Kate mi je velmi sympatická a myslím si, že bych si s ní rozuměla.

Aneta Kudlová, 8. B

Fejetony z 9. B

Fejeton tipně zpracovává zdánlivě nevýznamné, ale zajímavé téma a ukazuje všední věci v novém světle, přičemž je autor hodně subjektivní a vychází z vlastních zážitků.

Encyklopedie žáků od A do Z:

Podívali jste se někdy po třídě a zjistili, že vlastně žijete v ekosystému?
V něm můžete najít některé vzácné druhy nebo také běžné. Vezměte si například tichý klakson. To je snad nejčastější živočich. V hodině by z něj jediné slůvko nikdo nedostal. Ale o přestávce?
Z mlčící studánky se stává člověk, který bez přestávky mele. Ten si dobře rozumí s mistrem přerušovačem, jenž na rozdíl od tichého klaksonu je nepřeslechnutelnou částí hodiny. Ať už vyučující říká cokoli, ke všemu má komentář. Opravdový problém však nastává, když je v místnosti s panem velkým politikem. Jelikož ten potřebuje o všem dlouho diskutovat, jako by byl v poslanecké sněmovně.
Jeho opakem je Dr. Dřímota. Toho by neprobudilo nic. On rozhodně nemá problém s nespavostí. Koluje o něm legenda, že se snaží překonat šípkovou Růženku v nejdelším spánku. Pozor musí dávat na nebezpečného furtožerku, poněvadž jeho mlaskání ho vždy probudí, a protože furtožerka všechno pohlcuje. Vědci předpokládají, že je příbuzný černé díry.
V 1. až 3. hodině obvykle přijde lord pozdních příchodů. Ten vymýšlí nejoriginálnější výmluvy, proč přišel pozdě. Důvod „zaspal", „byl jsem u zubaře", nebo snad „ujel mi autobus" známe všichni, ale co takhle „byl jsem na návštěvě u babičky v Itálii a uletělo mi letadlo"?
Dalším zajímavým druhem je pan umělec. Kdybyste si náhodou od něj půjčili sešit bude v něm více obrázků než textu. On si totiž stále nedokáže zapamatovat, že výtvarku má jen jednou týdně.
Kutil se mu velmi podobá, protože neustále něco rozebírá. Lavice, kabely, propisky… Nic před ním není v bezpečí. Problém nastává v okamžiku, když to má složit zpět, jelikož návod z IKEA fakt po kapsách nenosíme.
Naštěstí nás vždy zachraňuje IT guru. Jediný člověk, co ví, jak elektronika funguje. Je záchranou učitelů, protože jim opravuje počítač. Když se setká s robotem, působí jako dvě spřízněné duše.
Člen třídy, který má neskutečné štěstí, se jmenuje agent podvodů. Nikdy mu žádný vyučující nepřišel na úkoly psané o přestávce nebo na opsané testy, jež opisuje od diagnózy Einstein. Ten ví snad úplně všechno. Pozor si však musíme dávat, jakmile začne mluvit, aby se z rozhovoru nestala přednáška o jaderné energii.
Jeho nepovedeným klonem je revizor pravdy. Cokoli, co řekne učitel, má potřebu upřesnit, nebo upravit.
Existuje ještě jeden expert na rušení – otázkomat. Pořád má nějaké otázky.
Člověk, který vše zapomíná, je zapomínač. Kdyby mohl, někde by nechal i hlavu. Jednou dokonce nechal tašku ve vlaku na školním výletě, v níž byly vstupenky do zoo. Jestliže hledáte někoho zábavného, doporučuji errormana. S ním se nebudete nudit, protože po něm musíte neustále něco opravovat.
Jsou i další druhy, ale tohle jako ukázka ze školního prostředí stačí. Každý z nich je jiný a v něčem speciální. Mnohokrát se mezi nimi kvůli tomuto faktu objevily neshody, přesto společně tvoří propracovaný ekosystém.

Tereza Trnečková

CERMAT

Neboli centrum pro zjišťování výsledků vzdělávání, který se poslední roky stal spíše továrnou na meme VS přijímačky 2025.
Cermat, jako tajné spiknutí proti logice
Když si odmyslím kytky a seřazování textu v 2. termínu, tak cenu za nejlepší a hlavně nejrealističtější zadání by měl obdržet ten, kdo se do testu rozhodl přidat doktora Leavitta. Vzít si jídlo od člověka, kterého jste nikdy předtím neviděli? Dle CERMATu super nápad. A co takhle jít s tím člověkem na místo, kde jste nikdy předtím nebyli? (Tím bylo myšleno nejvyšší patro vašeho paneláku.) No… podle CERMATu opět skvělý nápad! Dokud ovšem nezjistíte, že toto patro až podezřele připomíná jednotku intenzivní péče (nemocnici), a někdo na vás začne řvát, že mu něco voperovali do hlavy, při čemž kulhá a krvácí mu noha. A onen doktor Leavitt, co vám ještě před chvílí nabízel snídani, po tomto klukovi střelí uspávací šipku a pak vám řekne, že se není čeho bát. Je tedy natolik spolehlivý a důvěryhodný jako CERMAT˘ácké řeči, že testy jdou bez problémů celé vyplnit bez jakékoliv přípravy. Deváťáci jako vědecký experiment? Průměrné body z přijímaček za poslední roky byl 28 bodů z ČJ a 22 bodů z matiky. CERMAT se proto rozhodl ztížit… matiku. CERMAT sám

potvrdil, že testy byly tento rok těžší. Mělo to mít za důsledek to, že k získání více bodů nebude stačit mít jen „našprtané testy", ale hlavně přirozená inteligence. Dalo by se tak předpokládat, že podle CERMATˇáckého měřítka je většina z nás---------- No… a jako třešničku na dortu nám CERMAT v matice totálně proházel pořadí úloh a v češtině se vyskytly typy úloh, které nebyly v žádném z minulých testů- díky CERMATe =-).

Veronika Fikáčková

Učebnice – Zdroj vědomostí nebo omylů?

Učebnice mají být klíčem k poznání. Ale někdy spíš připomínají sbírku omylů a zmatených pokusů o „praktické" příklady. Třeba když se v matice řeší, kolik jablek zbyde Evě, když jí Marek třetinu sní, a pak se ta jablka zázračně rozmnoží. Realita nula, zmatení sto procent. A pak tu jsou chyby, co bolí více než pětka z testu. Vzpomínám si, jak jsme v sedmé třídě měli přírodopis. Otevřu učebnici na kapitole o rybách a co nevidím. Štika označena jako kapr, sumec jako candát. Ještě chvíli a budu věřit že losos roste na stromech. Paní učitelka se jen usmála a pronesla: „To máte jako bonus ke kritickému myšlení." Tak si říkám, možná nás ty učebnice vlastně učí víc, než si myslíme. Jen úplně něčemu jinému.

Kryštof Weissgärber

Jak přežít rodinnou oslavu (a neztratit duši)

Rodinné oslavy jsou jako školní obědy. Nechce se ti tam, ale musíš tam jít. Vždycky to začíná stejně. Bude to jen chvilka, pozdravíš babičku a dáš si oběd. Jo a poté se náhle objevíš v místnosti plné lidí, kteří tě znají od plenek a mají tu potřebu neustále připomínat. NAHLAS.
Ještě ty jejich blbý řeči. „Ty si nám ale vyrostl." „Už máš holku?´´ A další takový ptákoviny, vždyť to znáte. Nesmíme zapomenout na mentální přípravu. Oblečení musí být také, abyste na sebe neupozorňovali. Takže nemůže být úplně trendy, protože by jistě padla věta: „To se jako teďka nosí, co to je za módu?" Ale zároveň to nesmí vypadat, že jste se moc snažili. Samozřejmě musíte natrénovat kamenný výraz: „Nudím se, ale ne tak moc, abyste si mě všímali." Také nesmí chybět. A to nejdůležitější. Pořádná výmluva. „Promiňte, ale už musím domů, mám hodně úkolů." (HAHA dobrý vtip).
A zlatý hřeb? Když vám babička zabalí 4 řízky do kapesníku „na cestu". Ale pak si to vlastně uvědomím. Není to zas tak hrozné, dělám to kvůli nim a koláčům. Koláče jsou fajn.
Ale teď vážně. I když se to tak nezdá, buďme rádi za ten pěkně strávený čas a že se tak můžeme stýkat s našimi blízkými. Nejsou tady přece s námi navždy.

Šimon Daněk

TA DNEŠNÍ MLÁDEŽ!

Ta dnešní mládež, furt by se chtěla milovat, ale oni si neuvědomí, že z toho může vzniknout pohroma. Žena otěhotní a pak to musí říct rodičům, které buď odveze sanitka, nebo rovnou pohřební služba anebo ten bezpečnější a lepší varianta, budou předstírat nadšení. Tak či tak uběhne 9 měsíců a žena začne rodit a pak už slyšíte brekot, ale ne, že by to udělalo scénu a konec, NE! Naopak furt to chce pozornost, hrůza, ale co, už porod nějakým zázrakem přežijete a pak ležíte na lůžku a nemůžete jít ani na záchod a furt se staráte o roztomilou potvůrku. Pořád ji krmíte, chováte a měníte plenky. Říkám tomu „MATEŘSKEJ KOLOTOČ", kde se to točí kolem mrňouse. Ale i tak má matka radost z malého protivného zázraku.

Anna Miškářová

Dá se dnešní umění nazvat uměním?

Všichni známe alespoň nějakého umělce a jeho umělecké dílo, jako například Leonarda da Vinci a jeho dílo Mona Lisa, ale znáte umělce z dnešní doby? Jestli ne, tak se vám ani nedivím, protože s tím uměním, které vystavují, no, co na to říct? Například, když se umělci válí po plátně nebo na něj patlají rukama a nohama a chtějí za to i několik milionů. Ale co? To je ještě v pořádku, protože teď vám řeknu perličku, o které už někteří určitě vědí, ať to je banán nalepený na stěnu, který stojí 150 000 dolarů. Může mi někdo říct, jak jsme se z co nejpropracovanějšího a nejtěžšího umění, které zabere i několik měsíců, dostali na přilepený banán, který mohl trvat tak maximálně minutu, a to byste museli být opravdu pomalí. Proč byste si to vůbec kupovali? Chcete snad mít na stěně shnilý banán, který je přilepený černou lepící páskou a nejspíš každou chvilku spadne a rozplácne se o zem? No já rozhodně ne a ani bych dnešní umění rozhodně uměním nenazvala, a co si o tom myslíte vy?

Julie Hobšilová

Fotoreport

MĚSTSKÁ POLICIE

Jsme hraví a výtvarně nadaní

TRALALALERO. ...
TRALALA.

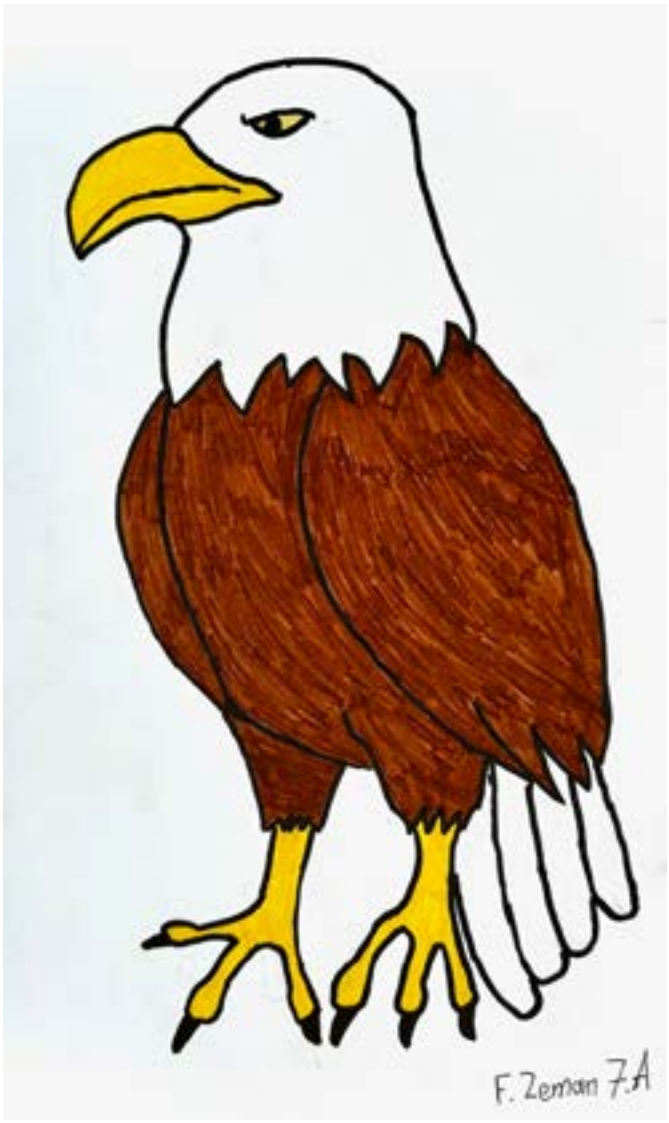
F. Zeman 7.A

STRIKE FIRST
STRIKE HARD
NO MERCY
Cobra
Kai

Adrian Primuš
MYŠÁK

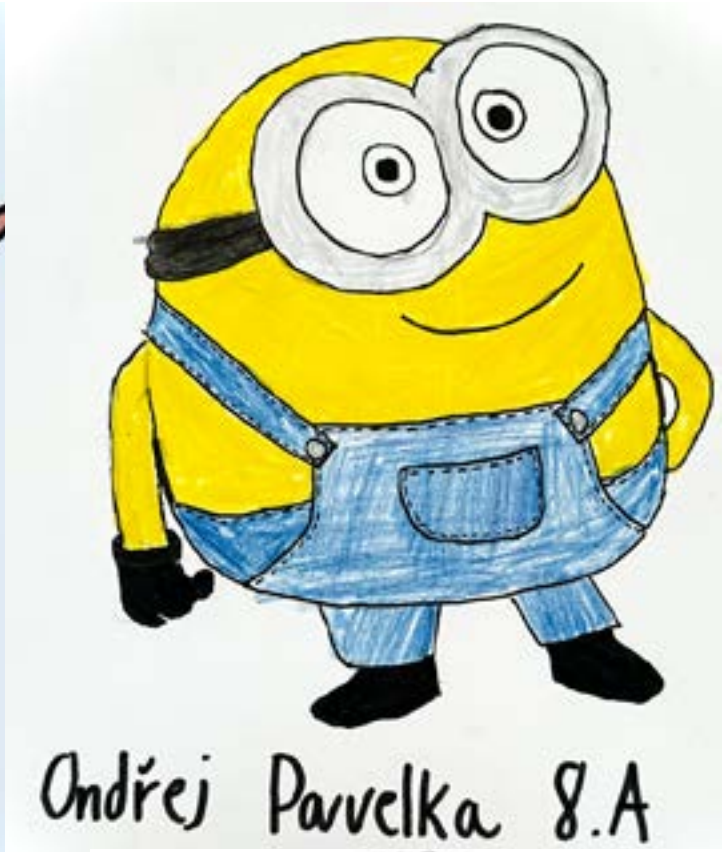
Ondřej Pavelka 8.A

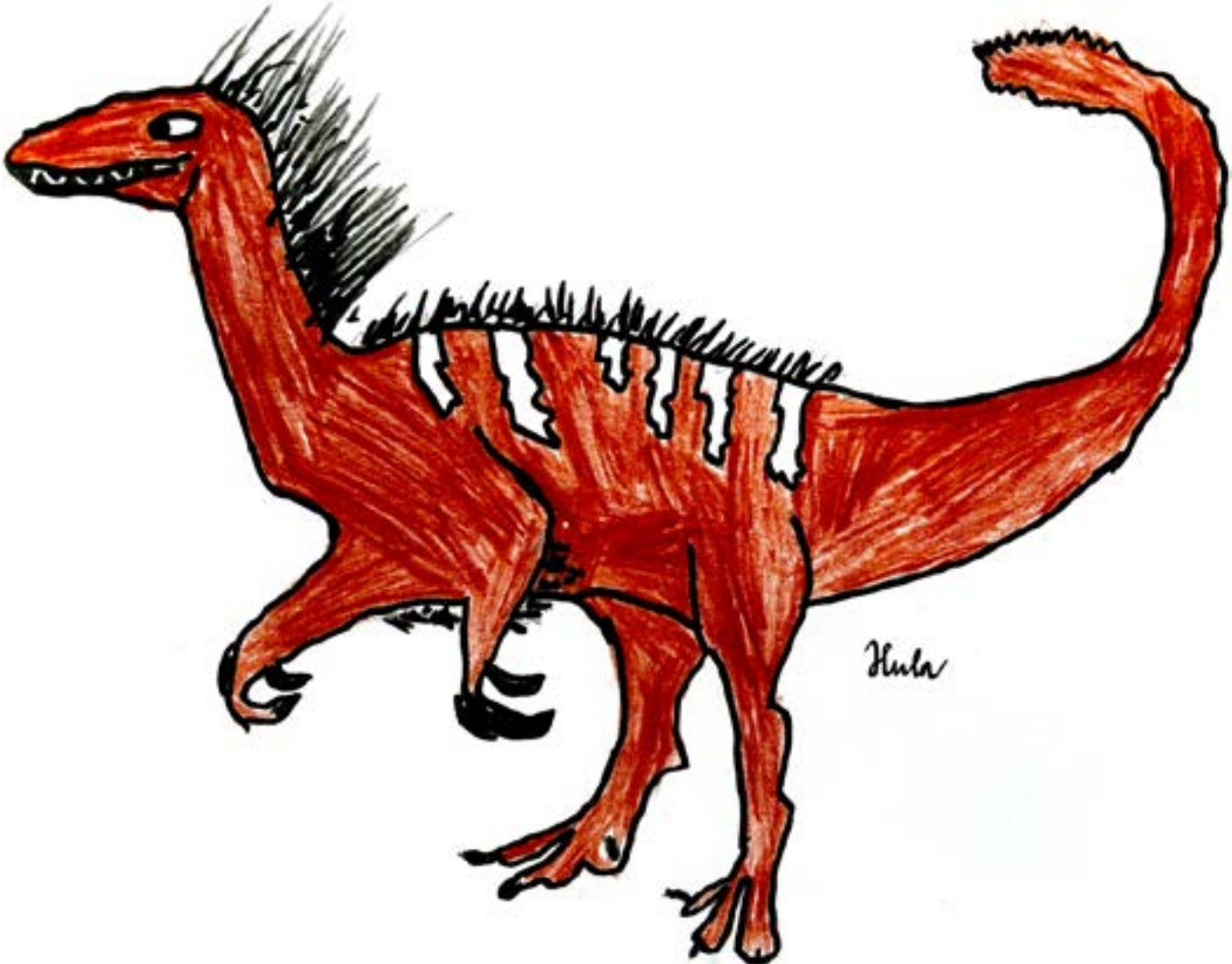

Školní časopis Borováček - šk. rok 2024/2025, šéfredaktoři: Mgr. Marcela Hapalová, Mgr. Jakub Krejčí. Grafická úprava: Mgr. Jakub Krejčí. Vydává ZŠ Borovského. Vychází nepravidelně.